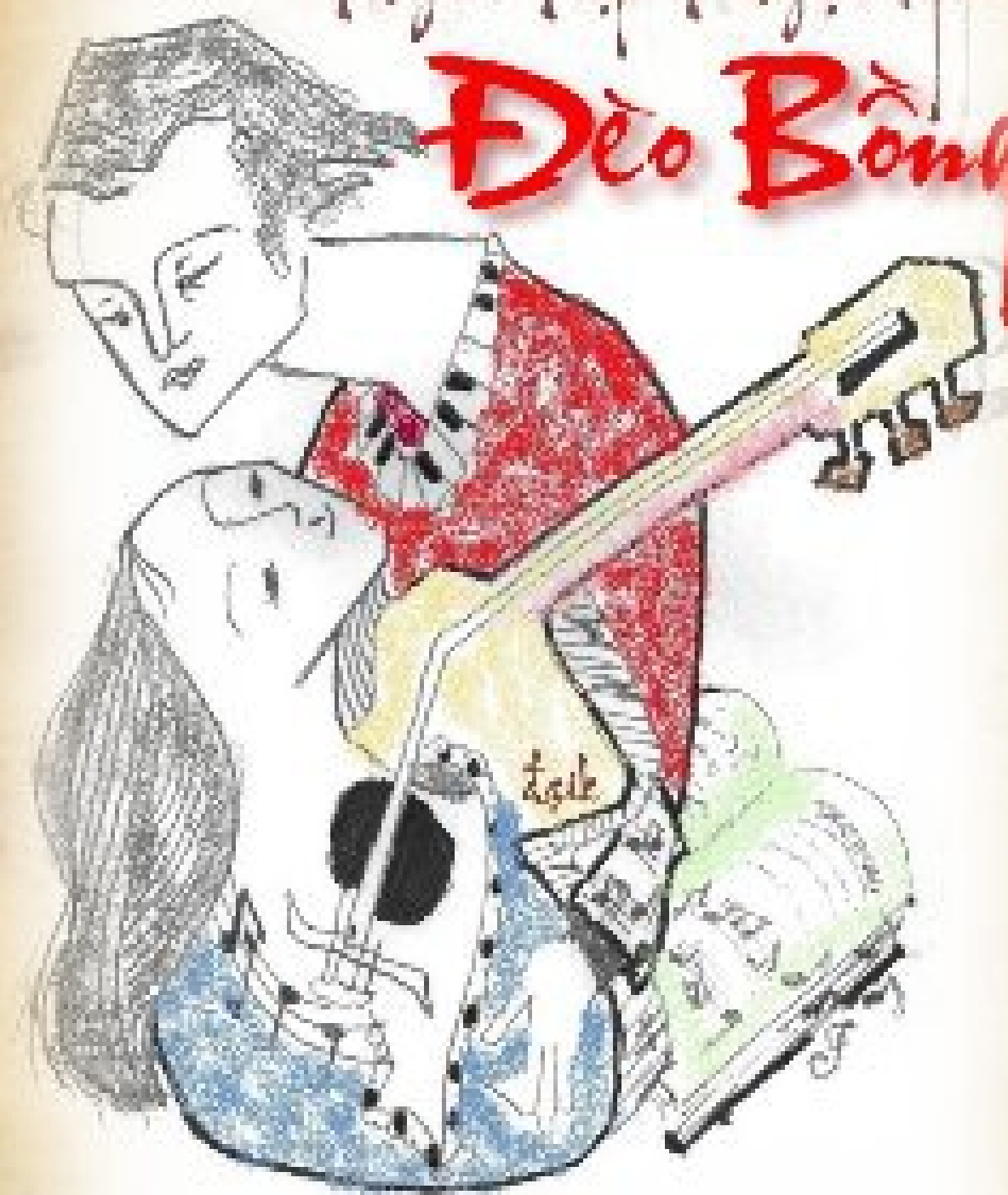

Tuyển Tập Truyện ngắn

Đèo Bông

Hà Nội

Tuyển Tập Truyện ngắn

Đèo Bông

hân tại

Table of Contents

[Thông tin ebook](#)

[một](#)

[hai](#)

[ba](#)

[bốn](#)

[năm](#)

[sáu](#)

[bảy](#)

[tám](#)

[chín](#)

[mười](#)

[mười một](#)

[mười hai](#)

[mười ba](#)

[mười bốn](#)

[mười lăm](#)

[mười sáu](#)

một

e

Bobbi-Đôn sau một chuyến về thăm nhà mấy tháng trước, hắn đã để lại một chút quà cho quê hương trong một cuộc truy hoan lúc nửa đêm về sáng. Bobbi không gửi về cho cha dăm bao thuốc lá, cho mẹ dăm chiếc kim may, cho chị, rồi cho em keo, bánh thênh thang...hắn chỉ gửi tiền, tiền thôi, vì cô vợ nhỏ ở Sài Gòn chỉ cần tiền, không có tiền, thằng bé trong bụng không chịu chào đời. Mấy chục năm về trước, ngày mà Bobbi-Đôn lạy chào mẹ cha để lên xe bông về nhà vợ, hắn được một ông thầy chấm cho lá số tử vi là số hắn lấy được vợ giàu, có đông con và hiền thê sẽ là người vượng phu ích tử nhưng tuổi đời sắp năm bó mà chờ mãi vẫn chẳng có đứa con nào chịu chui ra kêu bố, hắn nghĩ mà bực cái tên thầy bói, "vượng phu ích tử gì ...giận phu ít tử thì có ..." Cuối năm ngoái, Bobbi-Đôn làm một chuyến độc hành du lịch về Việt-Nam, ai hỏi thì bảo là về thăm bà cô sắp chết nhưng kỳ thực là hắn chán đời muốn tìm chất khế ngọt quê hương dù có mệt cũng trèo hái mỗi ngày cho bù lại những tháng năm xa quê hương nhớ...bà nội. Câu chuyện đời của Bobbi-Đôn không giống như những lâu đài tình ái xây trên đất lún hoặc bị các bà vợ lớn quát "anh...trở về điên đảo đời tôi ..." trái lại Bobbi bỗng nhiên nổi danh như cồn, Hộp điện thư của hắn choáng ngợp bởi những lá thư đến từ năm châu, khắp thế giới. Cuộc đời và chuyến phiêu lưu kỳ...cực đã biến một Bobbi-Đôn tầm thường thành một nhạc sĩ lừng danh trên mạng toàn cầu.

Lần chia tay vừa rồi với cô vợ nhỏ đang mang bầu, tiền bạc của Bobbi-Đôn gần như cạn sạch, hắn chẳng biết mua thứ gì vừa túi tiền còn lại để làm quà cho vợ lớn nên đành chỉ gói vài cuốn thơ đóng tập nhỏ bằng lòng bàn tay bày bán ở lề đường. Đôn biết vợ rất thích thơ, nhất là thơ TTKH, HànMạc-Tử, Lưu-Trọng-Lưu và của nhiều thi sĩ khác từng gõ trống trong tim nàng thuở ... có thơ đi nhẹ vào đời, đời cô bé học trò mới biết yêu ... Hơn mười một giờ ngồi trên máy bay, Bobbi-Đôn giết thời giờ bằng cách mở mấy cuốn thơ tí hon ra đọc, hắn không ngờ là hắn đọc say mê đến thế, cả một trời ý thơ, cả rừng cây từ ngữ chao động hồn người. Từ nhỏ đến giờ Đôn chỉ ham đá banh, thọc bi-da, không có duyên với sách vở, bằng đôi "con mắt trần gian... liếc ngang bài bạn bè... nên đường trần rồi khăn gói... hắn cũng vào đại học. Nhờ vốn liếng "học đại" Đôn biết chút ít về thơ văn và sang Mỹ, hắn lấy tín chỉ chung quanh môn âm nhạc và hội họa để né các môn học mất căn bản từ thuở còn thơ ngày hai buổi đến trường Bobbi-Đôn chuẩn bị đặt chân vào lãnh vực văn học nghệ thuật...Đôn dặn với lòng mình là khi về nhà sẽ bắt đầu lập tủ thơ và giá sách.

Về nhà được hai ba tuần lễ thì vợ Bobbi-Đôn khám phá ra tiền trong chương mục cứ vơi dần, thằng chồng dễ thương của mình thường có những cú phone reng một tiếng rồi im, mỗi lần phone reng như thế thì sau đó hắn trốn ra sau vườn hoặc cuốc bộ ngoài đường vừa đi, vừa nói như một thằng điên bị trúng tà ... Cho đến một hôm, Đôn đi ngủ quên tắt máy vi tính thì bà vợ bắt gặp trên màn hình sô của một cô gái chụp ảnh đủ kiểu ...đứng, ngồi, nằm, bò , dạng háng, chống cằm, suy tư, bĩu môi, hờn dỗi ...Nàng sinh nghi, "đúng là thằng chồng phải gió này đang ăn chả ..giò mà giò cô gái lựa kia ắt hẳn là người đang sống ở Việt Nam.

hai

Một buổi chiều mây thưa, bầu trời chia hai vạt nắng, nắng nhạt bên này, nắng quái ngoài kia. Tình cảm, con tim, nỗi lòng ...của Bobbi-Đôn cũng chia không đều như hai vạt nắng, tình cho người em "khế ngọt" đã chín mùi yêu đương và duyên với vợ hiền đã hóa thành cái nợ đời tự bao giờ. Bobbi ném cái tàn thuốc lá mới tập hút lại xuống vũng nước đầy váng mỡ rồi bước vào sân sửa xe. Một anh thợ máy thở nồng mùi bia vào mặt Bobbi, cho hấn hay là xe chưa sửa xong, anh thợ máy tình nguyện lấy xe riêng, chở hấn ra trạm xe buýt.

Một đêm nhậu giả say để mượn có ngủ qua đêm tại nhà thằng bạn, sáng chui vô sở làm và thêm một tối vờ làm khuya cho xong việc để ngủ luôn lên bàn cho tới sáng nay mới ra tiệm lấy xe đang sửa, tổng cộng là hai ngày, hai đêm Bobbi chưa về nhà. Quần áo Bobbi đã bốc mùi, râu ria mọc chĩa ra như bàn chông thời kháng chiến ... trông mà "khiến cháng".

Bobbi-Đôn về tới nhà mới hay nhà mình đang cấm bảng cho thuê, tất cả chìa khoá không còn hiệu lực nữa. Đôn bấm phon gọi vợ, hấn nhận ra đầu giây bên kia là giọng của Julia-Lia, bạn của Lành, "Anh Đôn đó hả ? Chị Lành, bà xã anh lấy phon mới rồi, chị ấy đưa tôi cái phone này, anh có cần gì thì mai anh ghé văn phòng tôi nhé ! thôi chào anh! Tôi có chuyện phải đi ngay !" Mặt Đôn tái nhợt, hấn đoán được phần nào chuyện gì đã xảy ra và cảm giác được những ngày âm u sắp tới. Bobbi-Đôn tìm số phone thằng bạn làm ở nhà in Quê-Vợ, tính chuyện nhờ vả, tìm chỗ ngủ qua đêm. Bên kia đầu giây là tiếng Toni-Văn thở thễ ngọt như đường:

- Cưng đó hử, em ở đâu... sao tới bây giờ mới gọi anh?

Bobbi-Đôn run run, lạc giọng:

- Tao Đôn đây! thằng dâm tặc ! Tối nay...mày mau sửa soạn long sàng đón vua ...về ngự! Nói xong câu đùa chơi như thường lệ với thằng bạn chí thân, tự nhiên Bobbi nghe giọng mình hôm nay trơ trẽn khác thường, bởi hấn đang ở trong tình trạng ruột gan héo úa, nhà cửa bị vợ thay ổ khoá như một lời tổng cổ ra đường nhẹ nhàng, êm ái. Đôn đổi giọng thành khẩn:

- Ý tao nói là cần có một chỗ ngủ qua đêm nay.

- Ông nội mày! thằng mắc dịch ! sao gọi tao mà mày không mở I.D lên, làm tao tưởng ... Toni bỏ lửng câu nói, hấn hỏi:

- Mày về hồi nào? Đi Việt Nam ba tháng sao mới có hai tuần lại đông về mậy ?

Đôn không trả lời, chỉ hỏi:

- Tao cần chỗ tạm trú qua đêm. Đừng hỏi thêm gì cả, cứ thu xếp cho tao, gặp mặt tao sẽ giải thích cho mày nghe sau.

- Tao...tao làm chó gì có chỗ, nhà in cũng không cho tao giữ chìa nữa!

Bobbi-Đôn thất vọng, buồn thiu, buông lỏng tay đang cầm điện thoại xuống nhưng tiếng Toni đã vọng lên:

- Ê..ê ...hello có rồi ! có rồi ! Mày còn nhớ khu côn-đô La Nena không, ra đó gặp tao, chừng hai mươi phút tao sẽ có mặt. Đợi ngay trước cổng sắt nhe mậy !

Đôn chưa kịp dặn Toni ghé xe ngang đón hấn thì thằng bạn đã gác máy. Đôn ném cái vali vô vườn sau nhà hấn rồi cuốc bộ tới điểm hẹn, chỉ cách có hai ngã tư đèn xanh.

Lúc Đôn đến nơi thì Toni-Văn đang đứng trò chuyện với một người đàn bà ngay cổng vào, Toni giới thiệu, "đây là Ai-Cơ bà chủ khu này còn đây là Bobbi người mà anh đã gọi phon cho

em nghe lúc này", Ai-Cơ chìa tay ra cho Bobbi bắt trong khi vẫn nhìn Toni tiếp tục cuộc đàm thoại bỏ dở :

- Anh cứ hẹn lần mà chẳng đặt tiền cọc nên căn đó có người dọn vào rồi, giờ chỉ còn cái condo sát bên em mà thôi, bao giờ thì anh mới chính thức dọn vô.
 - Tuần tới, ráng giúp anh đi, đừng để công ty thuê mượn họ quyết định, em là chủ mà !
 - Vậy thì anh mau ghé văn phòng đưa tiền cọc cho bà Nancy, càng sớm càng tốt.
 - Thì em cũng mau đưa bản thảo đây cho anh in thành sách mới có tiền trả tiền nhà chứ !
 - Bài vở em chưa ê-đít xong, đang tính chuyện bỏ bớt mấy bài thơ không ưng ý... Bà chủ nhà chưa nói xong đã xoay qua giục Bobbi:
 - Anh lái xe vào cổng rồi đậu phía bên guest kia nhé ! Rồi anh cứ mang hành lý theo lối sơn màu gạch đỏ này là tới cái condo, chúng tôi sẽ đợi anh ở trước cửa.
- Bobbi-Đôn bất ngờ lúng túng vì đã vất hành lý sau vườn nhà hắt và tự cuộc bộ đến đây, chẳng có xe cộ gì cả. Nhưng rồi hắt cũng nhanh trí đáp lời:
- Vâng, cảm ơn bà chủ, tôi vào cho biết chỗ trước rồi sẽ đi lấy xe sau.
 - Tùy anh, mời anh theo tôi.

Thật ra trước đây Bobbi-Đôn đã từng nghe Toni-Văn nói nhiều về người đàn bà độc thân này. Tên thật của nàng là Huỳnh Thị Thanh Tuyền, phải chăng cái tên định mệnh Huỳnh Tuyền tức là tuổi vàng nên qua mấy đời chồng, ông nào cũng chết non, về nơi chín tuổi trong khi nàng, tức Ai-Cơ, vẫn còn đẹp mơn mớn như gà mái tơ... Bobbi-Đôn bước theo sau hai người cố xếp đặt những sự kiện để đoán ra chuyện gì đang chứa trong cái đầu thẳng Toni ma lanh kia ... "Có thể hắt mượn cái condo cho con vợ bé ở ... hmm ... hắt không tiện rước mình về nhà vì lần trước bà xã hắt nói xiên, nói xỏ mình là đàn ông có vợ mà còn mê đào nhí ở trong nước. .. nên gửi mình tạm trú trước nơi đây ... hmmm à thì ra là vậy ..."

Bobbi-Đôn nghĩ thế, cho là đúng nên yên tâm thọc tay vào túi, thoải mái bước theo hai người. Trời đã ngã màu phai phôi.

Đi sau có cái lợi là được ngắm dáng vóc bà chủ trẻ trung này, Tuy gương mặt không mấy gì hấp dẫn để gọi là đẹp nhưng toàn thân và diện mạo đều cân đối, dễ coi và đáng đi thì mới thật là sang trọng, đài các. Đôn nhắm mắt vẽ ra những đường cong không che phủ của người đàn bà mới gặp, hắt linh cảm được một ngã rẽ tâm tình sắp xảy ra cho những ngày gác lạnh về khuya cơn gió lùa... sắp đến ...

ba

Sau một đêm ngủ không mền gối, Bobbi-Đôn thức dậy liền gọi phôn Julia-Lia hỏi về việc nhà cửa của mình đang treo bảng cho thuê. Julia-Lia cho hay căn nhà hoàn toàn thuộc về hắt, chỉ cần hắt ký tờ đơn ly dị, nếu chấp nhận ly dị, Julia-Lia sẽ sai người đến tháo bảng cho thuê xuống và giao cho hắt chìa khoá mới. Bobbi-Đôn nghe xong thân thể mềm nhũn như cao su, lão đảo, nằm vật ra salon bất động. Bobbi-Đôn đã đoán được phần nào chuyện gì sẽ xảy ra cho mình, một tên "cơm đang ngon lại đi thềm phở", ngày hôm qua, lúc nhìn thấy nhà bị treo bảng cho thuê, tưởng vợ chỉ hờn lấy phút chốc rồi thôi nhưng hắt lại không thể ngờ được Lành đòi

ly dị, người đàn bà dễ tính và hồn nhiên như trẻ thơ đó sao lại có quyết định ngang xương như thế này.

Thật tình thì Bobbi-Đôn vẫn yêu thương vợ như ngày nào, chỉ có điều là gần đây hần sinh ra suy tư về thời gian quá tàn nhẫn cho những người đàn ông đốt cả đời trai đi cày trả nợ tiền nhà, tiền thuê tín dụng, thoảng một cái vut đã sắp ngoài năm mươi. Hơn nữa, mỗi ngày cứ nghe bạn đồng nghiệp nói về những cặp chân dài, đôi "giò lụa" ở trong nước với những cặp mắt trĩu mẩn... không bao giờ nhìn thấy tuổi già hần lên "vết lằn, vết lằn trầm ..." của mấy anh trai lão Việt kiều. Quyết định về thăm Việt Nam đã "hần lên bia đá" và lòng dạn lòng "chờ ta da du một chuyến ...Ồi môi hờn..." xin đừng để ta già hơn ... mà "Đợi chờ năm làm gió qua truông thiên đàng..."

Bobbi-Đôn chẳng biết tính sao, đầu óc hần lúc này trống rỗng, chẳng tức giận, chẳng bi thương, hần xuống bếp khui hết ba chai bia còn lại do Toni-Văn mua về cho hai đứa nhậu từ đêm qua. Bobbi-Đôn lại gọi phôn Julia-Lia, nhờ nhắn giùm là hần muốn gặp vợ nhưng câu trả lời vẫn là ký trước gặp sau ...Đến chiều, Bobbi-Đôn gọi thêm lần nữa, hứa lèo là hần sẽ ký đơn ly dị nếu hai người gặp nhau tại nhà nhưng vẫn không có kết quả, giận quá Bobbi-Đôn văng tục "mẹ nó ! ông đếch ký !"

Khi Bobbi-Đôn thức giấc thì bên ngoài trời vừa mới hoàng hôn có tiếng gõ cửa và nắm khóa tự động mở. Toni-Văn cùng hai người đàn bà bước vào, tự nhiên như không có ai trong nhà.

Toni-Văn lên tiếng:

- Anh chọn cho Cưng căn này tuy hẹp nhưng đẹp và có quang cảnh thoảng hơn căn kia. Người đàn bà lạ tiến ra cửa sổ đứng nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Nằm ở salon, Bobbi-Đôn nghe tiếng thầm thì của Ai-Cơ:

- Anh Toni này, có thật anh ly dị vợ hay chỉ ly thân vậy ?

- Hai thứ đó có gì khác nhau đâu ? thôi em đừng hỏi, miễn là anh sòng phẳng tiền nhà và hứa sẽ in sách cho em dài dài ...

- Được rồi! em mặc kệ anh, đời tư của anh, nhưng còn ông bạn của anh thì sao, nghe nói ổng bị vợ bỏ không cho về nhà nữa phải thế không?

- Ẽm đừng lo, lát nữa gặp, anh sẽ đưa nó về nhà dàn xếp chuyện vợ chồng cho nó, chuyện nhỏ ! Khi hai người tiến đến cửa sổ nơi người đàn bà đang đứng, Bobbi-Đôn rón rén, bước nhanh vào phòng tắm, giật bồn cầu vờ như nãy giờ đang bận trong đó, không nghe gì về cuộc đàm thoại vừa rồi.

Thế rồi sau câu nói của Toni-Văn " Tục tưng của anh ời ! mình cho hần ở tạm vài hôm nghen... hết giận bà xã hần sẽ lôi về nhà" ...là đêm đó và những đêm kế tiếp Bobbi-Đôn nằm phoir một mình, một phòng còn phòng kia, Toni và cô vợ bé tên Liễu tấu những dạ khúc ... bằng những nguyên âm vang lên từ đáy vực... trước vực thẳm sâu hút của đời một Bobbi-Đôn vừa sẩy chân hạnh phúc rơi xuống.

Xe sửa xong thì cũng vừa hết hạn nghỉ phép, Bobbi-Đôn trở lại sở làm, cày thêm giờ phụ trội để có tiền chu cấp cho "giò lụa" ở Việt Nam và đêm về nằm nghe điệp khúc của hai người ở chung nhà nài nỉ nhau: " thức đi em ...mộng chẳng bình thường ...à ời ...chút tí... tì ti tí ...tì"

Cuộc đời vẫn có lúc đang nắng trời đổ mưa, vợ Toni-Văn nghe tin con gái có bầu với thằng bạn học, bà liền bỏ cuộc du lịch ba miền ở Việt Nam, vội bay về Mỹ. Thế là Toni đành phải chấm dứt bản tình ca mùa đông hằng đêm với vợ bé. Cái condo nhỏ ban đêm chỉ còn lại hai người Bobbi-Đôn và Liễu, người đàn bà ít nói nhưng cặp mắt thường nói rất nhiều ...

bốn

Thấm thoát đã ba tuần kể từ khi Bobbi-Đôn tạm trú cùng Toni và Thu-Liêu trong cái condo sát bên nhà bà chủ Ai-Cơ của La Nena Village. Bobbi-Đôn đã về nhà mình chi tiền cho thợ sửa ổ khóa hai lần nhưng sau đó thì đâu cũng vào đấy, vừa đi khỏi nhà là ổ khóa lại bị thay chìa. Lần thứ ba vừa mới vào nhà thì trộm đã cạy cửa, dọn gần hết không còn một thứ gì đáng giá. Bobbi-Đôn nản lòng ôm gói trở lại cái condo và tiếp tục ở trọ cho đến hôm nay.

Qua một đêm lửa còn xa rơm, Bobbi-Đôn thức dậy sớm, thay quần áo chỉnh tề đi lễ Chúa Nhật. Lúc ra đến bãi đậu xe thì gặp Thu-Liêu cũng vừa cho xe ra cổng, nàng dừng xe mỉm cười nói:

- Trưa nay...tôi đổ bánh xèo, anh có muốn ăn thì nhin ăn sáng nhé!

Bobbi-Đôn ấp úng:

- À tôi ...tôi có thói quen đi lễ xong là ra biển uống cà phê, đọc sách ... đến chiều tối mới về. Nói xong, Bobbi-Đôn cảm thấy mình ngu hơn con bò, ở chung cả ba tuần mới có cơ hội ngồi chung mâm mà lại từ chối.

- Vậy tôi làm sẵn rồi chiều về mới đổ bánh nhen!

- Vâng, được ! tối tôi về đấy ...

"Lại ngu như bò, không về đấy thì đi đâu?" Bobbi-Đôn tự trách mình và cũng không hiểu vì sao hôm nay mình lại cà chớn như thế.

Lễ xong, Bobbi-Đôn gặp bà chủ nhà Ai-Cơ, hẩn tiến lại chào và ngạc nhiên hỏi:

- Chị đi lễ nhà thờ này mà trước giờ sao tôi không thấy ?

Ai-Cơ nhún vai:

- Tôi vẫn đi lễ nơi đây, chỉ có anh là mới đến thôi.

Bobbi-Đôn tên tò:

- À tôi quên, tôi thường đi lễ Mỹ bên kia xa lộ, gần nhà cũ. Chị ăn sáng chưa ? Tôi mời chị tô phở nhé ?

- Cám ơn anh, tôi cũng định đi ăn đây ! Anh đãi tôi ở quán nào ?

Ăn sáng xong hai người rủ nhau ra Seaport Village nơi có một tiệm vừa uống cà phê vừa tha hồ lấy sách bày bán mà đọc. Bobbi-Đôn chọn một bàn trên lầu vì muốn nghe một gã tóc vàng đang ngồi khảy ghi-ta chơi nhạc êm dịu. Bobbi-Đôn nhìn Ai-Cơ ngồi im lặng trước ly cà phê, hai tay nàng chấp vào nhau đặt lên đùi, cổ rụt vào vai, hẩn nhận ra nàng có vài cổ tật rất dễ thương. Hẩn bắt chuyện:

- Chị đang đọc cuốn gì vậy ?

- À! chỉ là tập thơ của một người bạn bên Úc mới tặng.

- Tôi nghe Toni đang in sách cho chị phải không, thơ hay là truyện hử chị ?

- Thơ ... nhưng vẫn còn đang sắp xếp các trang và tranh phụ bản. Nhiều lần tôi bỏ ý định vì mệt mỏi quá nhưng Toni cứ ép mãi...

- Hay là tôi có thể giúp chị được không? Tôi vẫn thường ghé chơi nhà in giúp Toni ba cái việc in ấn.

- Anh muốn xem không ? Tôi có đem theo bản thảo đây !

- Tốt lắm ! nhưng tôi không rành về thơ đâu nhé, tôi chỉ biết trang trí hình thức thôi.

- Anh khách sáo, khiêm nhường thôi chứ tôi nghe Toni nói nhiều về tài của anh. Bobbi-Đôn đổi

đề tài:

- À xin lỗi ...chị quen Toni qua việc in sách hở ?

Ai-Cơ lại nâng vai lên cổ, cúi mặt vừa xoa tay vừa trả lời:

- Tôi quen Toni trên mạng, chúng tôi biết nhau khi còn sinh hoạt ở Vietvui.net. Anh ấy đọc thơ và đề nghị in ra tập thơ đầu tay cho tôi.

- Vậy nhất định thơ của chị phải hay lắm ! vì thơ ai, Toni cũng chê chỉ trừ có thi sĩ Bùi Giáng. Ai-Cơ úp mặt vào hai lòng bàn tay rồi chẻ ngón ra nhìn Bobbi, giọng nằng e thẹn:

- Tôi mà hay gì ... chỉ bắt chước người ta thôi.

- Nếu chị không gấp thì cho tôi mượn bản thảo này đọc vài ngày?

- Anh cứ giữ đi ! Bao giờ đưa lại cũng được, tôi có trong máy vi tính.

Uống cà phê xong hai cuộc bộ dọc theo bến cảng. Bobbi-Đôn lấy phone tay chụp cho Ai-Cơ vài tấm hình đứng dưới chân tượng kỷ niệm thể chiến, đó là tượng khổng lồ về chàng thủy thủ đang hôn một cô y tá. Cả hai ra xe về nhà, hai cái bóng đổ dài theo bóng cây khi hoàng hôn buông xuống.

Mới có một đêm vắng mặt mà Toni-Văn đã bị lên cơn tức ngực, khó thở, bụng dạ chằng yên, thật tình thì Toni-Văn không lo con mèo Bobbi xơi miếng mỡ...ngon mà e rằng ngọn lửa Thu Liễu sẽ bò đến đốt cháy mớ rơm khô. Quen nhau đã lâu, Toni-Văn biết Bobbi-Đôn là thằng ăn ở rất chí tình, chí nghĩa, không làm phật lòng bạn bè, không ham chuyện trai gái nhưng về phần Thu Liễu thì mới đáng lo. Lúc bình thường thì Thu-Liễu khoan thai, từ tốn như một phụ nữ nhu mì, đài các nhưng khi đánh cờ thì nàng nhảy ngựa, ra xe, xuất tướng, banh sĩ, bỏ tượng đi ngay thể công mà không thủ thành... Nghĩ bao nhiêu đó cũng đủ để thấy cái mặt thằng Bobbi bắt đầu đáng ghét, sao nó không biết điều mà dọn ra ngay mà còn ở lì mãi nơi đây!

Toni-Văn tìm tới nhà thì thấy ba người Bobbi-Đôn, Ai-Cơ và Thu-Liễu đang ngồi ăn bánh xèo. Những ánh mắt nai tơ nhìn chàng bình thường như mọi ngày, chẳng có gì khác lạ. Toni-Văn nhập bọn, ăn xong hần kéo Bobbi-Đôn ra ngoài hút thuốc và hỏi:

- Chuyện nhà mày tới đâu rồi ?

Bobbi-Đôn gõ tàn thuốc nói:

- Mày tới đây là đuổi trăm ra khỏi nhà này phải không ? Mày cứ lánh mặt bà Nancy hoài nên tao đã đưa tiền đặt cọc và tiền thuê tháng đầu cho bà ta rồi. Giờ trể rồi con ạ ! Mày có lấy long xa tới rước, trăm cũng đóng đô một chỗ chẳng đi đâu cả.

Toni-Văn rơi vào thế bị động, hần lừ khừ :

- Bậy! tao chỉ quan tâm tới nhà cửa và vợ chồng mày thôi!

- Toni-Văn ! mày lo cho thân mày đi, tao nghĩ mày nên buông Thu-Liễu ra, tình trạng của cô ta là hôn phối giả nhưng có giấy tờ giá thú đăng hoàng, chuyện lộ ra ...không chừng bị trục xuất về nguyên quán, tội nghiệp người ta.

- Tao cũng biết nhưng để từ từ tao tính ...giờ nó đeo tao quá, nên không nỡ ...

- Tùy mày! giờ tao vào tắm gội rồi đi ngủ, mai tao phải đi cày sớm.

Ai-Cơ ăn bữa bánh xèo xong thì về nhà, nàng không biết gì về chuyện chỉ còn lại hai người đang trọ ở đây, một chú mèo đang rình ăn miếng mỡ hay một ngọn lửa đang bén cạnh bó rơm khô... Thêm một đêm an lành với Bobbi-Đôn tuy lúc gần sáng hần mộng mị thấy mình trần truồng chạy giữa một cánh đồng cỏ hoang, cơn mơ rõ như thật, ám ảnh hần mãi cho tới giờ tan sở. Bobbi-Đôn về đến nhà lúc ba giờ chiều. Tắm gội xong hần mang tập thơ chưa in của Ai-Cơ ra sau vườn vừa nghe nhạc vừa đọc. Bobbi-Đôn đang đọc một bài thơ làm theo thể năm chữ một câu lại tình cờ nghe một điệu tango Latin, ngẫu nhiên nhạc và thơ lại trùng hợp tiết tấu cũng như giai điệu đều ăn khớp, phù hợp với nhau. Bobbi-Đôn liền bỏ ngang đọc sách, hần chạy ra phố lôi về một cây ghi-ta rồi say mê mò mẫm viết note từ bản tango mới nghe và ghép lời từ bài thơ "Mưa Bụi Đường Chiều" của Ai-Cơ. Bobbi-Đôn làm xong bản nhạc, hần vừa đàn vừa hát ư ử trong họng vừa cầm viết chì gom sửa những note nhạc cho hợp âm điệu sắc huyền hời ngã của tiếng Việt. Bản nhạc tango Latin không có khúc nào là âm trưởng nên Bobbi-Đôn chế thêm một đoạn chuyển hợp âm từ thứ sang trưởng cho vào giữa bài. Thế là xong, hần nhét bản nhạc nằm kể bài thơ trong tập bản thảo của Ai-Cơ.

Đêm nay là đêm thứ ba vắng mặt Toni-Văn, hần có đến một lát lúc ban chiều rồi vội vã ra về. Bobbi-Đôn Đang ngồi dạo lại bản nhạc phổ thơ của Ai-Cơ để tìm thêm hợp âm thì Thu-Liễu

mang phim ra phòng khách ngồi xem. Bobbi-Đôn ngưng đàn, đứng dậy đi pha trà, mắt hần cũng vừa thấy cái tựa đề cuốn phim Thái Lan là "Jan Dara", tựa tiếng Việt là "Mẹ Kế", phim không thích hợp cho trẻ em. dưới 18 tuổi.

năm

Pha trà xong Bobbi-Đôn mang đàn ra ngoài hiên sau patio tiếp tục việc hoàn tất bản nhạc. Điệu tango thì cần có intro nhạc dạo thật lôi cuốn, phần kết phải gây luyến tiếc và quan trọng hơn nữa là khúc solo nhạc khí giữa bài ca. Bobbi-Đôn cố nhớ lại những khúc dạo học lóm được của một thằng bạn lúc thiếu thời. Thằng này có thiên khiếu chơi những cú ứng tác hay ứng tấu thật tài tình nghĩa là nó không cần bài bản hay dợt trước cứ mỗi khi ca sĩ nghỉ lấy hơi giữa bài là hần chế ra solo nghe thật đã nhĩ, trống kèn đều hứng khởi chơi theo. Cuối cùng thì cũng xong bài nhạc, Bobbi-Đôn ghi vào mấy chữ ... Nhạc: Bob Vũ Thơ: Ai Cơ, hần thấy có gì không ổn nên cứ ngồi đực mặt ra tìm cho mình một tên mới, cuối cùng thì quyết định lấy tên thật là tốt nhất. Bobbi sửa lại ...Nhạc: Vũ-bìnhĐôn Phổ thơ "Mưa Bụi Đường Chiều" của thi sĩ Ai-Cơ. Ngày mai Bobbi tức nhạc sĩ Vũ-bình-Đôn sẽ nhờ ban nhạc ca-đoàn Đức Mẹ Thánh Tâm thâu âm với giọng ca vàng Tống-Mỹ-Linh.

Bobbi xách đàn, ôm nhạc vào nhà thì thấy Thu-Liễu đang thu mình ngủ quên trên salon, hần thấy một cơn bão thổi nhẹ trong người ... không biết vì Thu-Liễu đang say ngủ hay vì tác phẩm đầu tay còn đè nặng trong đầu mà cơn bão lòng qua rất nhanh. Bobbi-Đôn kéo tấm chăn đắp lên người đàn bà có cái lưng dài, eo thon và hông nhô cao như con ong mật. Một phần ngực Á Đông trắng nõn bám vào tư tưởng Bobbi về phòng riêng cho đến khi tiếng thở của hần thật đều.

Giấy tờ bán nhà đã xong, Julia-Lia bày kế cho Lành tiền lời phải trừ cái khoản tiền mà Bobbi lấy ra từ giá trị tài sản để du lịch Việt Nam. Bobbi chẳng cần tranh cãi dành phần, hần vui vì trong chương mục vừa có thêm một khoản tiền khá bộn. Bobbi-Đôn dẫn hết ca-đoàn ĐMTT ra nhà hàng đãi một chiều ăn, tặng cho mỗi người một thẻ Starbucks Coffee uống free và tặng cho giọng ca vàng một cái ipod nghe MP3. Bobbi-Đôn cũng không quên khuênh về một cái keyboard chơi nhạc và một cái laptop cùng một phần mềm soạn nhạc.

Khi ngang qua một cửa hàng Bobbi-Đôn thấy phản diện mình trong kiếng, hần tự thấy kính nể mình quá nên khép chân làm một cử chỉ cúi đầu thật nhẹ "ạ xin chào nhạc sĩ Vũ-Bình-Đôn ạ !" Hần thấy cái bóng nhe răng cười nửa trơ trên, nửa trông "đểu" làm sao !

- Chào anh bê-đê!

Thu-Liễu lên tiếng khi mở cửa cho Bobbi vào, Bobbi giật mình:

- Tôi ! pê-đê ? Cô gọi thế là có ý gì ?
- anh biết mà còn hỏi.
- Cô muốn tôi chứng minh là tôi không pê-đê không?
- Bằng cách nào?
- Tôi có vợ con đang hoàng.
- Ủa anh có con hời nào, bao nhiêu đứa ?
- Không .. chưa

Bobbi-Đôn vừa nói tiếng "không" lại sực nhớ ra mình sắp có thằng nhóc chào đời ở Việt Nam nên liền đổi thành "chưa"

- À chưa là sắp có, vậy bao giờ có ?

- Ba tháng nữa... mà sao cô cứ hạch hỏi tôi như vậy ? Cô chưa trả lời tôi mà. - Tại sao cô gọi tôi là pê-đê ?

- Anh này lạ thật ... tên anh là Bobbi-Đôn tôi gọi tắt là Bê Đê không được sao
- Trời ! vậy mà tôi cứ tưởng ... cô nói pê-đê là ám chỉ tôi là ...là đồng tính luyến ái chứ ! Hờì ! Cả hai cùng cười. "Anh ăn gì chưa ?" Thu-Liễu hỏi " Tôi mới vừa dọn cơm xong."

Cơm nước xong, Bobbi-Đôn vào phòng tắm gội sạch sẽ, cạo râu nhẵn nhụi và thoa lên người một ít dầu thơm Boucheron pour Homme. Mặc quần áo xong Bobbi-Đôn soi mình trong gương hắt lại gật đầu chào nhạc sĩ Vũ Bình Đôn, cũng nhe răng cười trơ trẽn, cũng thấy mặt mình khá "đều" trong gương. Vừa bước ra khỏi phòng tắm Bobbi-Đôn thấy ngay Thu-Liễu đang nằm gác cẳng lên đùi của Toni-Văn nơi salon, không biết Toni đến từ lúc nào, hắt quay lưng vừa đi về phòng vừa nói vọng lại "mới tới hả mày ?" không thiết nghe tiếng trả lời, hắt đóng cửa phòng, lấy thơ Ai-Cơ ra xem và nằm luôn không ra ngoài nữa bởi hắt không muốn Toni ngửi được mùi thơm cả năm trời đêm nay mới xit.

Ngồi bên ngoài, Toni và Thu-Liễu cho là Bobbi-Đôn biết điều nên để hai người tự do riêng tư. ThuLiễu chồm tới tai Toni nói nhỏ vừa đủ nghe:

- Anh biết hông, ông Bobbi là dân "gay" pê-đê đó !

- sao cũng biết "

- Em mới phỏng vấn ổng hồi chiều

Toni-Văn cười thầm, khen cho thẳng bạn mình biết điều bày kế nói sạo để né lời thôi với vợ bé của bạn bè:

- Ủ bà xã hắt bỏ đi chắc hắt là vi hắt pê-đê như cũng nói

Đêm đó phòng bên kia lại vang lên những nguyên âm vọng từ đáy vực. Bobbi-Đôn kéo gối bịt hai tai, nhắm nghiền mắt thấy đời mình sâu thẳm. Bobbi-Đôn trần trọc chìm vào giấc ngủ, lại nằm mơ thấy mình trần truồng chạy hoang dưới cơn mưa.

Ai-Cơ về trước cửa nhà thì trông thấy một cái CD và một nhánh hoa hồng nhung đặt nằm dưới chân cửa. Nàng vào nhà mở ra xem và nghe thì ra đó là một bản nhạc tango với giọng ca nữ trình bày. Bài ca nghe thật hay. Ai-Cơ bấm máy nghe lại thêm lần nữa thì nhận ra lời thơ của mình được phổ nhạc mà tác giả không biết là ai. Hết ngời thần thờ rồi lên mạng mở điện thư cùng thư riêng ra dò xem có dấu hiệu hoặc tung tích gì về người phổ nhạc hay không nhưng tất cả vẫn chỉ là một bí mật. Bị khúc mắc và bâng khuâng dần vật, Ai-Cơ lòng lâng lâng bước sang nhà kế bên gần giấy nhắn tin lên cửa "chiều nay tôi mời anh đi Seaport uống cà phê nếu anh có thể, Nena 2:15 ngày tháng năm..."

Buổi chiều mây bàng bạc trôi, nắng lung linh và gió biển nhẹ hiu hiu, hai người mua cà phê xong, không ngồi lại quán như lần trước, họ sóng bước bên nhau dọc theo con đường lát gạch sát bờ biển. Những cánh buồm chầm chậm ngược xuôi trong vịnh, xa xa là các chiến hạm che khuất một phần bán đảo ngoài khơi. Lòng đang lâng lâng vì dư âm của bản nhạc tango phổ thơ mình, Ai-Cơ nép nhẹ vào vai Bobbi-Đôn ngỡ như đang dạo gót tình xuân với người tình. Bobbi-Đôn ngửi thấy mùi hương tóc mới gội, thơm thoang thoảng, hắt nghiêng đầu nói:

- Chị đừng buồn tôi nhé nếu tôi xin chị hồi lại việc in ra tập thơ.. nay mai tôi sẽ cho chị biết lý do!

- Sao vậy? anh có thể cho tôi biết bây giờ không ?

- Cũng được...thứ nhất là cần thêm tranh cho những bài thơ để tập thơ thêm phong phú và người đọc dễ tìm bài mình ưa thích.

Dừng một vài giây, Bobbi-Đôn ngập ngừng nói tiếp:

- Thứ hai là tôi nhận thấy vần điệu trong thơ của chị có nhạc và lối chia cụm từ ở một số bài rất dễ mà dùng nhạc phổ thơ... Nói chính xác hơn là thơ của chị cần có thuyên nhạc chở sang bên kia bờ nghệ thuật. Đó là lý do tôi đề nghị chị khoan ra mắt tập thơ...

Ai-Cơ vừa ngạc nhiên vừa thần thờ khi nghe những lời Bobbi-Đôn vừa nói, nàng ấp úng:

- Nhưng tìm ai để họa tranh và tôi đâu có thơ...được phổ nhạc đâu !

- Chị đừng lo, chỉ là thời gian thôi chứ nếu được chị tin thì tôi sẽ giúp chị hết mình.

- Anh không nói tôi có lẽ tôi đã làm hỏng tập thơ đầu tay. Cám ơn anh nhiều nhưng để chờ xem anh giúp bằng cách nào.

Một cặp tình nhân đứng hôn nhau giữa lối đi làm hai người khựng lại và câu chuyện cũng đổi đề tài.

- Chị có thích khiêu vũ không ?

Ai-Cơ nắm một bên váy mình đang đưa:

- Thích chứ nhưng giờ thì tôi hết ham rồi

- Vậy chị thích điệu gì nhất ?

- Tôi thích valse và boston, còn anh ?

- Tôi thích tango.

- À lát nữa về nhà tôi sẽ cho anh nghe một bản tango.

- Bản gì chị ? may ra tôi biết.

- Không, bản này nhất định anh chưa từng nghe qua bao giờ.

Bobbi-Đôn mỉm cười kín đáo, hất cởi áo ngoài choàng cho Ai-Cơ và hai người đi thêm một đoạn rồi quay ngược lại hướng đi. Bóng chiều đổi màu thắm kín những suy tư.

Hai người về đến La Nena Village, đang bước lên vài bậc thang cấp hình chữ "Y" thì bên trái phía trên Thu-Liễu đứng khoanh tay tì lên bao lơn nhìn xuống, nàng mặc bộ đồ lụa mỏng, cột khăn búi tóc trông trẻ trung như một nữ sinh. Họ chào nhau và Bobbi-Đôn không biết mình có nên lúi lỏu dầu thơm ra xài như tối hôm qua hay không?

sáu

Diễn đàn mupo.net là một nơi quy tụ các sáng tác mới về thơ nhạc. Có lẽ chữ mupo được ghép lại từ music và poem nghĩa là nhạc và thơ. Dương-Thủy-Triều sinh hoạt nơi diễn đàn này khá lâu, nàng có hơn hai trăm bài thơ và cũng khá nhiều bài được phổ nhạc. Dương-Thủy-Triều chuyên về thơ tình lãng mạn. Theo thói quen, mỗi khi vào diễn đàn, Thủy-Triều luôn ghé phần âm nhạc trước để xem có bài nào mới được phổ nhạc hay không. Hôm nay nàng thấy có một bản nhạc và lời rất lạ mà người đăng cũng là thành viên mới gia nhập có tên là Vũ-Bình-Đôn. Không như đa số các bài nhạc phổ thơ chỉ có midi nhạc không lời, bài này có ca sĩ hát và ban nhạc chơi hòa âm nghe như là chuyên nghiệp. Dương-Thủy-Triều liền gửi pm, chữ viết tắt từ private message tức là gửi thư riêng trong diễn đàn cho thành viên mới Vũ-Bình-Đôn: "Thân ái chào VBĐ đến với mupo.net, chúc nhạc sĩ được nhiều niềm vui sinh hoạt và hăng say sáng tác nơi đây! ps: DTT rất ái mộ bản Mưa-BụiĐường-Chiều với điệu tango hay tuyệt. Cảm ơn VBĐ cho nghe nhạc."

Bobbi-Đôn đi làm về chưa kịp mở cửa thì Ai-Cơ đứng bên kia thang cấp chữ "Y" réo gọi, "anh Đôn, anh sang đây tôi cho anh xem cái này !" Bobbi theo Ai-Cơ vào nhà, nàng rót nước mời uống rồi kéo hất ngồi xuống trước màn hình vi tính, "anh xem, đây là bản nhạc tango anh phổ, nó đã lên mạng toàn cầu, tôi mở âm thanh cho anh nghe nhé !" Ai-Cơ nói với vẻ mặt hân hoan, "tôi đã đăng ký tên anh vào diễn đàn, đây ! anh mở mục hướng dẫn gõ chữ Việt, đăng bài và kèm hình ảnh, âm thanh ... không mấy gì khó đâu anh ạ ! mật mã tạm thời là cumonora, Khi nào anh tự làm được thì anh đổi mật mã khác". Ai-Cơ hướng dẫn thêm cho Bobbi-Đôn vài xảo thuật căn bản xử dụng diễn đàn trên mạng rồi mở cho anh xem trang pm thư riêng. Bobbi-Đôn thấy có rất nhiều thư. Hắn mở lá thư đầu tiên ra đọc, đó là pm của thi sĩ Dương-Thủy-Triều...

- Thư nhiều thế này bây giờ tôi phải làm sao ?

- Thì trả lời cho họ ! Họ đều ái mộ anh đấy mà ! Nếu hôm trước tôi không phát hiện ra anh phổ bài thơ của tôi thì anh đâu có nổi tiếng như bây giờ ! Anh nhìn kìa ! Mới đó mà có hơn năm chục điện thư gửi cho anh ...

Bobbi-Đôn nhớ lại hôm hần được Ai-Cơ rủ đi uống cà phê về, gặp Thu-Liễu đứng trên bao lơn, Ai-Cơ đề nghị hần lên nhà nàng uống miếng trà để nàng cho hần nghe cái CD của kẻ nặc danh phổ thơ nàng đem tặng. Đang nghe thì Thu-Liễu chạy sang, tay cầm một tập giấy đưa cho Ai-Cơ, "sắp giấy này chị bỏ quên dưới vườn phải không?" rồi quay sang Bobbi-Đôn, Thu-Liễu giục, "anh về mau có một người khách đang chờ anh ở nhà!". Ai-Cơ gật đầu cảm ơn còn Bobbi-Đôn bước theo Thu-Liễu, bụng phân vân không biết ai đến tìm mình.

Lúc Bobbi vào nhà thì ra đó là Tống-Mỹ-Linh, cô bé trong ca đoàn nhà thờ. Hần lúng túng:

- Sao em biết nhà mà đến đây ?

Tống-Mỹ-Linh ấp úng trả lời:

- Cháu lấy địa chỉ của chú qua anh ca trưởng nhưng không có số phon của chú. Cháu có làm phiền chú không? Cháu có việc nhờ chú nên mới tìm tới đây.

- Chuyện gì vậy em ?

- Cháu nghe chú nói về lý thuyết ca nhạc Zazz hay quá và hứa sẽ giúp cháu luyện âm, cháu sắp có trình diễn nên cần chú dạy cấp tốc.

Thu-Liễu nghe hai người xưng hô một cách "người dưng khác họ chẳng nọ thời kia ..." nên nàng nghĩ ... đây là chuyện "đừng kiu anh pằng chú", Thu-Liễu bỏ vào phòng đóng cửa để yên cho Bobbi ... "còn tuổi nào cho em" và cô bé thì...em xin tuổi nào ...còn tuổi nào cho ...anh. Cô bé con nhà ai mà xinh thật ...còn cả một...trời xanh trong mắt em sâu ...

Sáng hôm sau Bobbi-Đôn thức dậy muộn vì thức đêm trò chuyện với Tống-Mỹ-Linh. Hần gọi vào sở cáo bệnh không đi làm. Thu-Liễu thấy hần loay hoay pha cà phê trong bếp, nàng hỏi qua loa mấy câu rồi đeo túi ra tiệm nail. Thu Liễu có một phòng thuê trong tiệm làm móng tay để nhở ...lông...cho khách đến làm đẹp.

Bên ngoài nắng đã lên cao. Bobbi-Đôn không đi làm cảm thấy buồn chán, hần gọi phon rủ Toni-Văn đi ăn sáng thì cũng đúng lúc Toni-Văn có chuyện cần bàn với hần. Vừa mới xuống hết bậc thang thì có tiếng gọi:

- Anh Đôn, anh có rảnh không, lên đây một chút ?

- Tôi có hẹn với Toni-Văn, phải đi ngay e nó đợi !

- Vài phút thôi ... À mà anh đi ăn sáng hử, cho tôi đi với được không?

Bobbi biết từ chối không được, miễn cưỡng đáp:

- Vậy tôi xin mời chị, tôi đi lấy xe nhé !

Xe chạy qua một vài ngã tư chưa ai nói gì với nhau. Bầu trời âm u, hàng cây hai bên đường nghiêng ngã trước gió, báo hiệu sắp có giông to. Ai-Cơ nghiêng đầu dựa vào cửa kiếng quay mặt nhìn BobbiĐôn lên tiếng:

- Anh Đôn ... chính anh tặng tôi cái CD ...anh có gì phải ngại mà phải giấu tên ?

Bobbi-Đôn giật mình quay lại làm xe chao đi:

- À ...m...um ...tôi thích bài thơ nên thử phổ nhạc...mà thôi .., Sao chị biết ...được ?

- Hôm qua Thu-Liễu đưa tôi tập bản thảo mà anh để quên ngoài vườn, lúc đó có anh, mãi đến sáng nay, khi ngồi đợi nước sôi, tôi mở ra và tình cờ thấy mấy dòng nhạc anh viết tay kẹp trong đó..

- Thú thật với chị tôi chưa cho chị biết ... vì tôi muốn phổ thêm vài bài nữa để dò ý chị xem chị có thích không ? Thơ chị hay lắm!

- Cảm ơn anh, Thì ra là vậy! Thôi thế này, để tạ ơn anh, tôi xin đãi anh một chiều ăn sáng nay để mừng bản nhạc quá hay của anh.

Bobbi-Đôn chưa kịp trả lời thì xe cũng vừa đến nhà in nơi Toni-Văn làm việc.

Họ kéo nhau đi ăn. Lúc chia tay nhau, Toni-Văn kéo Bobbi-Đôn ra riêng nói nhỏ vừa đủ nghe

- Bà chủ nhà có biết chuyện tao không có mặt qua đêm không mậy ?

- Chưa.

- Tốt ! Tao có thằng đệ tử làm nghề từ tiểu bang xứ lạnh mới sang Cali này, tao mới đưa nó vào phụ việc, tạm thời tối nay mày cho nó dọn vào ở với mày, ngủ ngoài phòng khách cũng được, chỉ vài ngày nữa là tao có chỗ mới cho Thu-Liễu , "ẻm" sẽ dọn ra khỏi condo mày đang ở. À ! nghe mày được chia tiền bán nhà sao không thấy chề cháo gì ráo trơn mậy ?

- Đẹp mày đi ! Chuyện thằng nhóc đệ tử mày tao sẽ cho biết sau, tao về đây!

Trên đường về Bobbi-Đôn lái xe tốc độ không chừng, não bộ như có cái muông vô hình đang khuấy như khuấy một ly nước tràn đầy. Trong cơn lốc não, có lúc hần thoáng thấy hình ảnh cái lưng ong và phần hông nhô cao của Thu-Liễu khi nàng nằm nghiêng uốn mình nơi phòng khách vào một đêm nào đó chỉ có hai người.

bảy

Việc Cu-Giọt dọn vào tạm trú đối với Thu-Liễu không thành vấn đề vì thật ra Thu-Liễu chưa hề góp tiền nhà bao giờ, nàng định ninh là mọi chuyện đã có Tony-Văn thu xếp với Bobbi-Đôn. Riêng Bobbi-Đôn thì thoát đầu hần bức mình lắm vì Tony-Văn cứ hẹn lần rằng sẽ thanh toán món nợ tiền nhà chia đôi hàng tháng, đến nay chưa thấy một xu cắc bạc nào mà lại gởi thêm thẳng nhỏ vào ở free, ở "chùa" vừa làm kỳ đà cản mũi chuyện lửa gần rơm giữa hần và Thu-Liễu, nhưng một tuần trôi qua Bobbi-Đôn đã bót khó chịu vì cu-Giọt xem ra rất biết điều, nó ăn ở ngăn nắp, lễ phép và chịu khó trà nước, cà phê cho Bobbi-Đôn như một đệ tử trung thành. Cu-Giọt còn là một tay đầu bếp giỏi, một tay nó trang trí trông thật đẹp mắt, nhà cửa ấm cúng hần lên, nào là mẹ con lũ gà bẻ sành, ly tách, chén bát mới, thậm chí trong bồn rửa bát lúc nào cũng có một khay nước sạch để ngâm những thứ dùng rồi nhưng chưa kịp rửa, tránh không cho một chị gián hay anh tí nào hưởng lợi thức ăn thừa...

Cu-Giọt là tên được mọi người làm việc ở nhà in Quê-Vợ đặt cho từ khi hần mới chân ướt, chân ráo đến từ tiểu bang Wisconsin. Cu-Giọt họ Ôn, Tên thật là Giáp. Khi bị Bobbi-Đôn và Thu-Liễu chất vấn về lý lịch, Ôn-Manh-Giáp kể rằng lúc thi vào quốc tịch Mỹ, người phỏng vấn hỏi hần muốn lấy tên mới là gì, có muốn giữ cái tên cũ không, Cu-Giọt rất muốn có một cái tên mới để thay cho cái tên Giáp nghe như "bói toán" và thường bị bạn bè chọc ghẹo là "thua chẳng còn manh giáp", đang lúng túng tìm một cái tên Mỹ cho thật oai thì hần nhìn thấy cái bích chương hình vị tổng thống mỹ treo trên tường, "George ! George Washington !" Cu-Giọt đắc ý la to "đất cái i sờ mai nôm !, tha't is my name" Thế là nhiều ngày sau có giấy gởi về ghi tên là Mr. George-Washington-Ôn và đó là lý do mà mấy người ở nhà in gọi nó là thằng George hay Cu-Giọt bằng âm tiếng Việt.

Giang sơn của Cu-Giọt chừng sáu mét vuông bên trong một bức bình phong cũ kỹ mua lại ở chợ trời được đặt che một góc phòng khách cũng là chỗ ngủ. Cu-Giọt chỉ có một cái bàn con, dưới để túi xách quần áo, một cái chăn dày và một chăn đắp đặt ngay trên sàn thảm. Tất cả rất giản dị, hiền lành, khiêm tốn như con người và giọng nói của nó.

Tính đến nay thì Bobbi-Đôn đã hoàn tất tám bản nhạc phổ từ thơ của Ai-Cơ. Tất cả đều được đăng lên ba diễn đàn thơ nhạc trên mạng internet. Một số thi hữu cho hay là có những diễn đàn khác, nhất là ở trong nước, dán link vào trang web riêng để nghe nhạc, thậm chí còn cho thành viên tự do tải nhạc Bobbi-Đôn xuống máy hoặc phone cầm tay. Gần đây nhất có một ban nhạc và ca sĩ khá nổi tiếng ở Việt-Nam trình diễn bài tango "Mưa Bụi Đường Chiều" của Bobbi-Đôn. Tám bản nhạc đầu tay không thể gọi là sáng tác bởi Bobbi-Đôn đã sử dụng xảo thuật "xào" nhạc, cắt xén, pha trộn từ những dòng nhạc trên thế giới mà hầu như người Việt ít khi biết đến mà nếu có người hay nghe nhạc quốc tế cũng khó lòng nhận ra được bởi vì tiết tấu, nhịp điệu và thang nhạc cũng bị Bobbi-Đôn biến hóa một cách thật khéo léo. Tiếng tăm của Bobbi-Đôn bắt đầu lan rộng trên nhiều diễn đàn internet hần được nhiều trang web gửi thư mời gia nhập để trả lời người ái mộ mà hầu hết là những nàng thơ.

Vào một ngày tháng tư trời trong xanh, nắng mai tươi đẹp và hoa nở khắp mọi nơi, hương thơm bay ngát trời ... Bobbi-Đôn lê tấm thân chưa lết, râu mọc tua tủa nhiều ngày không cạo đến sở làm. Chàng thợ tiện cơ phận máy bay bị gọi lên gấp xếp để nhận lá đơn xin từ chức. Thật ra đó là giấy sa thải, tổng cổ ra khỏi hãng vì theo như lời của xếp thì Bobbi-Đôn gần đây thay đổi quá nhiều ... như hay ngủ trộm, vừa làm vừa nghe nhạc lén, tay chân thường múa may như vẽ bùa trên không hoặc ngồi tư lự thả hồn ra sân theo bướm mơ tiên ... nhưng vì cảm cái công khó nhọc, siêng năng trước đây nên ông chỉ ghi là sa thải vì hãng ít việc làm để Bobbi-Đôn dễ dàng hưởng tiền thất nghiệp cho đến khi chàng Bết-thô-ven tân thời tìm được việc mới. Không hờn giận, Bobbi-Đôn cầm tờ giấy không buồn bắt tay ông xếp, hẩn bước ra ngoài, trong đầu vạch ra một cuộc sống mới ... "Vũ-BìnhĐôn, nhạc sĩ, thân phận, sự nghiệp và âm nhạc" ... sẽ hội nhập vào những tên tuổi lớn của thế giới âm nhạc Việt Nam từ quốc nội ra tới hải ngoại.

Việc trước tiên sau khi bị đuổi việc là đặt vé máy bay về Việt-Nam thăm nàng vợ bé có cặp "giò lụa" với đứa con sắp chào đời và trong khi chờ đợi đến ngày đi, Bobbi-Đôn nằm nhà phổ nhạc cho các thi nhân khắp nơi trên mạng internet. Bobbi-Đôn không màng tới việc ăn uống, tắm rửa bởi hẩn đang no say với mật ngọt từ lời khen thưởng, tâng bốc của các nàng thơ và có ra ngoài đâu mà bụi bám, mà phải tắm rửa. Mấy ngày trôi qua, hai thùng phở gói với mì cua vơi dần. Bên trong căn phòng thường chớp lên những tia sáng trắng xanh hiện ra dưới khe cửa, Bobbi-Đôn vẫn thường đang ở trường bạn rộn với cây đàn và cái máy scan hình. Hẩn như quên hẩn cái thế giới bên ngoài còn có một Thu-Liễu khêu gợi, một Cu-Giọt hiền lành và một bà chủ nhà tốt bụng đang nằm trong bệnh viện đã mấy hôm rồi nhưng không ai hay biết.

Ai-Cơ nằm trên chiếc giường sạch sẽ trong một căn phòng có đầy đủ tiện nghi và được trang trí thật mỹ thuật với hoa tươi, tranh ảnh như đang nằm ở nhà riêng. Bên ngoài cửa sổ của bệnh viện, trời trong xanh ngát, những cành cây với lá nhỏ li ti phía bên ngoài đong đưa theo gió nhẹ làm cho nàng rất muốn được bước chân ra ngoài. Ai-Cơ mở cái laptop tìm bản nhạc "Autumn Leaves", nàng vừa ca theo giọng Jazzy với nỗi buồn của Diana Krall vừa nhập tên vào các diễn đàn thơ nhạc. Ai-Cơ nhận ra Bobbi-Đôn đã phổ nhạc khá nhiều và lời ca tung hẩn cũng không ít. Dường như người ta vừa quên các bài nhạc do hẩn phổ thơ Ai-Cơ mà giờ đây một tên tuổi khác đang được nhiều người thưởng thức đó là thơ Dương-Thủy-Triều qua dòng nhạc Vũ-Bình-Đôn. Một thoáng buồn lướt qua và nỗi cô đơn lại kéo về vây kín, ngập hồn Ai-Cơ như những ngày vừa qua khi nàng bị tách rời không được thăm viếng vì có chất phóng xạ trong người. Ai-Cơ cảm thấy mệt mỏi, mắt nhúu lại trước màn hình, chẳng bao lâu nàng chìm vào giấc điệp và mơ một cơn mơ dường như đã từng mơ ...nàng thấy mình bay bổng lên không, lướt qua thành phố, núi đồi, thắm cỏ, đồng hoang rồi cuối cùng về đến vùng trời thơ ấu, nơi nàng thường trèo lên đồi hái sim ...và rồi sợ hãi khi không biết làm sao đáp xuống, Ai-Cơ mơ thấy mình rơi vào một vùng tím ngát, một màu tím sâu hút tận cùng...

Những tạ từ, tam biệt nơi phi trường không còn được cái thú nhìn phi cơ cất cánh nữa vì tình trạng an ninh khắp nơi. Bobbi-Đôn đành chia tay Thu-Liễu và Cu-Giọt ngay bên ngoài lối vào khám xét hành lý. Hẩn đưa tay bắt tay Cu-Giọt, cú đầu âu yếm thẳng nhỏ có cặp mắt bò một cái rồi xoay qua Thu-Liễu định bắt tay nàng nhưng lại đổi ý, hẩn ôm nàng vào lòng, xiết chặt tấm thân có cái eo thon nhỏ, Bobbi-Đôn linh cảm được Thu-Liễu cũng đang vỗ lưng hẩn với cùng một cảm xúc không hề có dục vọng. Bobbi-Đôn cởi giày, nịt lưng, đặt túi xách lên khay rồi chui qua cổng quang tuyến, sau khi nài nịch lại xong, hẩn nhìn Thu-Liễu và Cu-Giọt lần cuối, lòng chột rưng rưng như đang chia tay những người thân yêu nhất. Chuyến bay chở Bobbi-Đôn ghé Hàn-Quốc rồi vào Việt-Nam. Không cần nhìn cái bảng có ghi tên mình trước ngực gã đàn ông cao lêu khêu và một cô gái trẻ đẹp, Bobbi-Đôn cũng nhận ra đó là nhạc sĩ Mộng-Bình-Lân và cô em ca sĩ Mộng-Bình-Lan vì đã nhiều lần xem hình qua thư tín. Ba người chào hỏi nhau rồi lên xe hướng về xa lộ Biên-Hòa. Kế hoạch về thăm em "giò-lụa" đã bị thay đổi từ trước, đó là Bobbi-Đôn sẽ âm thầm gặp gỡ các bạn bè văn-thơnhạc sĩ đang có mặt tại Việt-Nam xong đâu đó rồi mới dành một tuần lễ còn lại cho cô vợ bé "giò lụa". Xe ra tới đường rộng bắt đầu phóng nhanh, tài xế lách qua, lách lại như vừa mới ăn cướp ngân hàng làm Bobbi-Đôn và cô gái ngồi bên cạnh chao người đè lên nhau mấy lần. và cặp mắt "NhạcBắt-Quần" của Bobby cứ muốn phọt ra lặn vào cái khe cửa đôi gò bồng đảo trên ngực Mộng-BìnhLân.

Xe dừng lại trước một căn nhà cao ba tầng lầu, đây là điểm hẹn cũng là nơi chủ nhà dành riêng cái lầu trên cùng cho Bobby-Đôn tám, ngủ. Đám rước đưa chàng viết kiêu đi ngang qua một cái sân có nhiều cây kiểng rồi vào nhà. Bobby-Đôn thoáng ngợp với cái sang trọng có thắm mỹ do bàn tay trang trí nội thất nào đó chung bày, từ vật liệu đến sắc màu đều hài hoà và hợp mắt. Như đã sắp sẵn và không đợi chủ nhà sai bảo, hai người giúp việc tự động mang hành lý của Bobby-Đôn lên lầu trên và mời hẳn đi tắm gội. Nơi đây tất cả đều sạch sẽ, ngăn nắp, khăn tắm mới tinh, bàn chải răng và xà-bông còn nằm trong hộp chưa khai. Bobby-Đôn không thể nào ngờ được bây giờ mình đang ở chỗ sang trọng hơn cả những khách sạn cao cấp như thế này.

Tắm rửa xong Bobby-Đôn bước xuống nhà thì mọi người mời nhập tiệc ngay. Trên bàn toàn thức ăn hấp dẫn, rượu đắt tiền. Bobby-Đôn được mời vào vị trí thượng khách, ngồi giữa hai anh em Mộng Bình-Lân và Bình-Lan. Chủ nhà là một thanh niên gầy, cao, tuổi chừng hăm lăm, hăm sáu, đang đứng ở đầu bàn đối diện, hẳn nâng rượu, mời mọi người cùng nhau tụng chúc mừng hội ngộ ... cuộc tiệc bắt đầu với đề tài các ca sĩ hát hay, hát dở nhưng chẳng bao lâu chuyện đã xoay qua những kỷ niệm đi lưu diễn khắp nơi của ban nhạc. Bobby-Đôn đang rơi vào thế bị động, ngồi trơ mắt ếch, miệng lừa xương cá thì Mộng-Bình-Lân to tiếng:

- Anh phổ thơ thật là tài tình anh Đôn a ! Dường như bài thơ nào được anh phổ nhạc là sẽ nổi tiếng ngay. Ở bên này tên tuổi của anh được người ta bắt đầu nhắc tới luôn !
Chàng nhạc sĩ quốc nội Mộng-Bình-Lân đang huyền thuyên ca tụng Bobby-Đôn thì Mộng-Bình-Lan cắt ngang:
- Mộng-Lan xin hỏi, thế nào là một bài thơ được anh để ý đến và chọn để phổ nhạc ? Bobby-Đôn nhổ một sợi lông mũi rồi dí ngón tay vào một bên mũi đang đau, hẳn đáp:
- Thường thì một bài thơ tự nó có âm điệu trầm bổng đầy nhạc tính, không ngắn và cũng không dài lắm và ý thơ phải đặc sắc, có cảm xúc.

Mộng-Bình-Lân xen vào, hẳn rót mật ong vào lời nói:
- Thảo nào ...tất cả các bài thơ được anh phổ nhạc đều hay cả.
Bobby-Đôn sượng rên nhưng giả bộ khiêm nhường:
- Mình vì cảm hứng thôi chứ làm sao bì được những tên tuổi lớn.

Mộng-Bình-Lân xen vào:
- Anh quá tự hạ mình chứ tài phổ nhạc của anh không thua gì họ. anh đang tạo cho mình một chỗ đứng riêng, rất là khác lạ.
Câu chuyện đang xoay qua ai là nhạc sĩ phổ thơ hay nhất, tệ nhất ... thì chủ nhà đến kéo Mộng-Bình-Lân đi cạ ly chung quanh bàn tiệc. Bình-Lan đề nghị Bobby-Đôn ra hiên sau trò chuyện. Hai người sổng bước bên nhau trên lối sỏi, nàng hỏi:
- Phần đông anh chọn thơ để phổ nhạc hay người ta đưa thơ nhờ phổ ?
- À cả hai, số lượng tương đương với nhau.
- Tác phẩm nào anh ưng ý nhất ?
- Là bài anh sắp phổ nhạc cho thơ của em đó
- Anh này ! Chưa thấy thơ em mà đã khéo nịnh rồi !
- Hà hà ! vậy thì mau đưa cho anh đi !

Mộng-Bình-Lan ngược nhìn Bobby-Đôn với đôi mắt nhảy múa một vũ điệu kỳ lạ, nàng thỏ thẻ:

- Bình-Lan cũng có một vài bài thơ định nhờ anh phổ nhạc nhưng vì không phải nàng thơ của anh, không biết anh có phổ không ?

- Ô, tưởng gì, anh mà biết em đăng thơ ở đâu thì anh đã phổ nhạc từ lâu rồi. Lần đầu tiên thấy hình em anh đã thích ...thích ...hợp đồng ...với em ngay. Anh chắc là thơ em hay lắm phải không? Nói xong câu tán gái "thịt ba rọi" Bobby-Đôn cảm thấy mình khá hơn mọi khi, hần cười hênh hênh tiếp

- Anh lại có cái tật là phổ nhạc ai phải nhìn hình người ấy !

Mộng-Bình-Lan làm sóng bàn tay mình rồi đẩy nhẹ mấy ngón tay vào ngực Bobby-Đôn

- Em xấu quắc hà ! chắc anh nhìn hình không bao giờ xong bản nhạc

Bobby-Đôn ưỡn ngực:

- Bảo đảm với em, anh chỉ cần vài phút là sẽ có ngay bài ca cho em.

- Mai em mang tới đây, lúc xế trưa nhé, anh đừng đi đâu chơi nha!

Bobby-Đôn đặt tay lên vai Mộng-Bình-Lan, thả rơi ánh mắt trêu mếu lên làn da mịn màng của nàng. Chưa bao giờ Bobby-Đôn thêm đặt một nụ hôn lên môi người như lúc này nhưng một cái nhích nhẹ khéo léo của Mộng-Bình-Lan đã làm cho môi, râu cũng buồn trong nỗi đau tình cờ ...

Cái tên Mộng-Bình-Lan và ước mơ gặp gỡ nàng bắt đầu từ một hôm Bobby-Đôn lên mạng mở hộp thư ra xem thì có một điện thư mà người gửi là Mộng-Bình-Lân có kèm theo hình một ban nhạc gồm tám người đang sử dụng các nhạc khí khá đầy đủ. Mộng-Bình-Lân giới thiệu thành phần trong ban nhạc và ngỏ ý muốn chơi nhạc của Bobby-Đôn với giọng ca của sáu nam, nữ ca sĩ. Mộng-Bình-Lân mời Bobby-Đôn bấm cái link nghe nhạc do chính họ chơi bài Mưa-Bụi-Đường-Chiều theo nhịp Tango qua giọng ca khát khao của Mộng-Bình-Lan. Bobby-Đôn nghe xong, tứ chi rưng rờ bởi ban nhạc chơi quá hay đến nỗi chính hắn cũng không ngờ mình vừa nghe xong bài nhạc do chính mình phổ tác. Bobby-Đôn gõ phím trả lời điện thư vừa tạ ơn vừa đồng ý hợp tác nhưng chuyện tài chính và thù lao thì xin hẹn gặp nhau tận mặt mới bàn và hôm nay chính là ngày hai bên họp mặt nhưng điều lý thú hơn cả là được sánh vai bên người đẹp có lẽ phải dặt một mối tình "yêu em bên đời lạng lẽ ...yêu trong ngày gió, yêu trong ngày mưa ...trong nỗi vui tình cờ ..."

Rất đúng hẹn, trưa hôm sau Mộng-Bình-Lan đến, nàng vào phòng và tự khép cửa rất tự nhiên như nhà riêng của mình. Mộng-Bình-Lan mặc chiếc quần âu đen bóng và cái áo lụa đỏ có cái cổ xẻ xuống đời làm sóng chên vênh ...Bobby-Đôn dìu nàng ngồi xuống ghế bành hỏi:

- Em muốn uống gì ? Anh gọi mang lên nhé !

- Khởi anh, em vừa mới uống xong

- EM đang cầm tập thơ phải không ? Đưa anh xem !

Bobby-Đôn ngồi xuống sát một bên gần nhau như hơi thở, hần mở tập thơ ra đọc, hai môi mấp máy và dưới "đáy trần đời" cũng bắt đầu động đập ... nồn nao ...

Bình-Lan nhích xa một tí mi-li-mét, nàng hỏi:

- Anh được mấy cháu rồi, sao không dắt vợ con theo ? Bobby-Đôn thở dài:

- Ôi ! đấy là nỗi đau trong đời ... Anh chưa có đứa nào

- Sao chị không đi với anh ?

- Bọn anh đang trong tình trạng sống ly thân ...hmm ...chắc sẽ phải ly dị thôi !

- Sao vậy ?

Bobby-Đôn đặt tập thơ lên đùi, vờ phúi hạt bụi vô hình trên vai áo Bình-Lan, hần đáp:

- Lỗi tại anh. Mình nói chuyện khác nghe em ! À thơ em có sẵn các âm đoạn hồi tống rất dễ cho anh phổ nhạc. Em thích điệu nhạc nào nhất ?

- Điệu nào cũng thích.

- Em thích anh không ? Có thì tự bao giờ ?

- Hồng biết, còn anh ?

- Anh à ? anh thì ...từ lúc nghe giọng em ca và thấy nụ cười em trong hình.

Bình-Lan thoáng bẽn lèn, nàng với lấy tập thơ, cùng lúc, Bobby-Đôn chộp tay nàng ép chặt lên đùi hần rồi vòng tay kia đẩy vai nàng cho môi kề sát môi ... hần dán cặp môi mấy tháng héo hon lên đôi bờ son đỏ và buông lỏng tay nàng, "bàn tay này nọ" từ từ trèo lên ...lên đỉnh phủ vân ...

mùi nước hoa ngây ngất, nhạc vang nhẹ bên tường ..."môi nào hãy còn thơm ...cho ta phơi cuộc tình ..."

chín

Bobby-Đôn như người đi thang máy, cách mô hấn đôi lồng ngực ngập tràn chất ngất khối mê ly, tay hấn rời đỉnh phù vân thông dưới gối chân, bế sốc Bình-Lan lên đỉnh đưa nàng ...về cung nhưng chưa đứng vững hấn đã buông nàng rơi trên ghế đệm. Bobby-Đôn gập người ôm bụng, hấn cảm giác một cơn đau thắt chạy vòng lưng bụng như ...vừa bị trúng một đường đao của Lữ-Bố, Bobby-Đôn ngồi phịch xuống ôm bụng rên, mồ hôi bắt đầu rịn ra hai bên thái dương, chẳng bao lâu hấn bị Tào-Tháo rượt, đuổi chạy một lèo vào nhà xí, ném mông lên bồn cầu. Lúc này mồ hôi lạnh bắt đầu rịn ra khắp mình mẩy, mặt hấn đỏ rực như Quan-Công đang lưỡng đầu thọ địch sau một giờ quần quai với cơn đau cuối cùng, chẳng cần võ nghệ, Bobby-Đôn cũng vận khí xuống đan điền trực được chất độc từ nghêu sò ốc hến tiệt hôm qua ra ngoài, mặt hấn trở nên nhợt nhạt, hai mắt mệt mỏi nhòai trắng dã như nét mặt Trương-Phi nằm say chết sau khi bị lính đánh đòn. Bobby-Đôn lau mặt, chải đầu gọn ghẽ, cố lấy lại phong độ đạo mạo như Lưu-Bị hồi kinh rồi bước ra ngoài. Mộng-Bình-Lan đã đi khỏi, nàng để lại mảnh giấy nhắn Bobby-Đôn nhớ uống thuốc cầm đau bụng, đi tả mà nàng mới xuống đường mua về và hẹn trưa mai sẽ lại gặp nhau. Bobby-Đôn uống thuốc xong, lấy gối dần lên bụng rồi nằm buồn buồn nhìn ra cửa sổ, nhạc bên tường lại vọng sang rí rí ..."anh còn nợ em ...chim dià núi nhận ...anh còn nợ ...em ..." và hấn ngủ thiếp đi. Bên ngoài trời đột nhiên nắng quái.

Hôm sau chờ cả buổi trưa cho đến chiều cũng chẳng thấy Mộng-Bình-Lan đến. Bobby-Đôn gọi điện thoại mấy lần nhưng người giúp việc nhà đều trả lời rằng nàng đã ra ngoài từ lâu.

Hôm sau nữa Bình-Lan cũng không đến như ...tình đã vội quên ...con tim Bobby đang lặn trên đường mòn...trần trường ...giữa tường trắng lặng câm ...

Chán nản, Bobby-Đôn lê thân cuốc bộ xuống phố một mình, hấn lang thang các ngã đường cho đến khi trời nhá nhem tối. Bobby-Đôn tìm vào một tụ điểm dạ vũ, ngồi nghe nhạc và nháy vài bản với hai, ba cô gái chơi chơi trong một nhóm chắc là ...có cha ông vác súng vượt trường sơn để chúng có ngày mang tiền, đốt bạc nơi đây.

Đêm chưa khuya, Bobby-Đôn cũng dìu được một em đi ...đường xa vắng buồn ... hai người đưa nhau vào một khách sạn khiêm nhường. Bobby bước vào phòng tắm, hấn khép cửa đứng chống tay lên bồn rửa mặt, gục đầu, nhắm mắt tưởng tượng ra thân hình kiều diễm của cô gái nếu nàng khỏa thân rồi liên tưởng tới cái eo thon và bờ mông tròn trịa của Thu-Liễu đã làm hấn hằng đêm mất ngủ khi nàng ngủ quên nơi xa lồng phòng khách hôm nào. Bobby-Đôn ra khỏi phòng tắm thì thấy cô gái đang ngồi khép chân nơi mép giường, không một mảnh áo quần che thân, Tự nhiên Bobby-Đôn cảm thấy cụt hứng, hấn nói, nghe tiếng mình có chút bất mãn:

- Mình còn cả đêm, vội gì em ?

Cô gái vùng dậy thật nhanh, vơ vội quần áo rồi chạy nhanh vào phòng tắm. Một lát sau nàng bước ra với y phục gọn gàng, rón rén ngồi xuống giường ôm gối vào lòng, mắt thỉnh thoảng chớp chớp nhìn Bobby-Đôn dò ý. Bobby-Đôn tiến lại gần, đặt hai tay lên vai người con gái, hấn cất giọng ôn tồn:

- Em đừng hiểu lầm, anh không phải hạng

Cô gái nhắm mắt lắc đầu :

- Em xin lỗi, em xin lỗi ...

- Không em chẳng có lỗi gì cả, anh chỉ muốn chúng ta có những giờ phút rô-măng trữ tình thì thích hơn. Phải không em ?

- Xin lỗi ...anh cho em về !

- Sao ? Em giận tôi à ? nán lại đi em ! Mình ...mình chưa gì ...mà !

- Em có chuyện phải đi gấp, tối nay em xin quay lại nếu anh muốn.

- Nhất định là em giận tôi chứ không có chuyện gì gấp cả, đưa túi đây ! Em không đi đâu hết.

Bobby-Đôn định giật cái túi vải nhưng chợt nhận ra ánh mắt buồn thê lương và gương mặt thất vọng nào nề của cô gái, hấn buông lỏng cái túi và hỏi:

- Em có chuyện gì thật à ? Ai làm cho em sợ phải không? Tôi có thể giúp gì được em, em cứ nói !

- Dạ ... mà thôi...không sao, không sao hết !

- Em cứ nói đi !

- Dạ em phải vào ngay bệnh viện cho kịp ca mổbố em ...

- Ô! vậy hả ? sao em không nói sớm ! trời ơi bố bệnh như thế mà em còn ...

Bobby-Đôn đóng kịp cái mồm chưa kịp thối của hấn và làm như hiểu rõ hoàn cảnh vì sao cô gái phải hấp tấp chuyện ăn nằm để có tiền đi mua thuốc cho cha và cà phê thuốc lá bồi dưỡng cho y sỹ, hấn móc tiền đưa nguyên một cọc cho cô gái, lòng chợt thấy trăm năm vô biên chưa từng độ lượng như thế này bao giờ..

Người con gái cầm gói tiền đứng dậy, kéo lê cái túi vải tiến về phía cửa ra vào rồi lao nhanh không kịp nói một lời cảm ơn hay từ giả.

Lại một đêm nằm phơi vũ khí một mình. Bobby-Đôn chạnh lòng nhớ nhà, nhớ Ai-Cơ, nhớ Thu-Liễu, nhớ thằng Cu-Giot khù khờ không biết bây giờ họ đang làm gì ở Cali xa ngút ngàn mây nước? Bất giác hấn thổ dài não ruột, chẳng bao lâu Bobby cũng dụi dỗi được hồn hấn vùi đầu vào lồng ngực của Thúy-Liễu và ngủ ngon lành như trẻ thơ.

Bobby-Đôn thức giấc thì bên ngoài tiếng xe cộ, nhịp sống một ngày mới đã náo nhiệt ngoài đường cái. Bobby-Đôn tiến ra cửa sổ, vươn vai làm một vài cử động tập thể dục. Lúc quay vào nhìn chần gối một mình suốt đêm qua, hấn tự nhiên bực bội chửi một câu bằng tiếng Mỹ "mèn, phắc mi ! già rồi mà còn đại gái ! ngu như bò " "người ta cởi quần chòe sẵn không nhào vô liền lại còn bày đặt rôm rã ...hmm ...chưa biết nhà cửa, tụ điểm người ta nơi đâu đã lòi tiền ngu cho gái ... " Bobby-Đôn xuống lầu ném cái thẻ lên bàn trả phòng rồi quay đi, nhân viên phục vụ gọi với :

- Thưa ông ... có cô gái gọi phen bảo nhắn với ông là tía cô ta đã qua đời, cô ấy phải đưa xác ông cụ về quê nên chuyển lời tạ ơn ông và hứa sẽ tìm ông sau khi chôn cất ông cụ xong. Bobby-Đôn xúc động hồi tưởng lại nét mặt và ánh mắt lo âu của cô gái đêm qua. hấn buột miệng "thật là tội nghiệp !"

Bobby-Đôn gọi taxi đưa hấn hướng về ngã bảy nơi em Giò-Lụa với cái bầu sắp sanh đang ngày đêm mòn mỏi đợi chờ.

Xe đến nơi, Bobby-Đôn chưa kịp vào nhà thì nghe tiếng gào to từ một góc con hẻm: "Anh Đôn ... trời ơi ! Anh Đôn" Bobby-Đôn quay lại thì thấy Giò-Lụa đang chống tay đứng lên từ một gánh hàng rong, "anh dìu hời nào sao không cho em hay hết đây ?" Giò-Lụa hai tay bưng cái bầu, bước chân chữ bát cố đi nhanh. Bobby-Đôn chưa kịp nói lời nào thì Giò-Lụa đã khóc bù lu, bù loa, nửa như hờn, nửa như vui.

- Anh dìu hời nào ?

- Anh muốn thành linh về đây cho em mừng, em có mừng không?

Giò-Lụa không trả lời, nằng một tay khênh cái bụng bầu, một tay choàng qua lưng Bobby-Đôn rồi áp má lên ngực hấn tỏ vẻ sung sướng vô ngần.

Riêng Bobby-Đôn, hấn cảm thấy một thứ tình cảm lạ lùng chưa bao giờ có trong đời, hấn nghe lòng mình chan hoà hạnh phúc, hớn hỏ, thương yêu, hãnh diện, phách lối, chợt buồn, chợt vui ... cảm giác ấy chưa từng có khi ôm người vợ bên Mỹ, nó mới phát sinh từ khi hấn đặt tay lên cái bụng bầu của Giò-Lụa và cúi hôn lên đỉnh đầu nàng, người thiếu phụ đáng tuổi con hấn cười tởn tởn quên hết giận hờn.

Tiệc bày ra giữa trưa, thức ăn và giải khát do một quán ăn gần nhà mang đến phục vụ. Có hơn hai chục người tham dự, Bobby-Đôn không thèm hỏi ai lạ, ai quen, hân vừa ăn vừa nốc, mãnh vãng tứ tung bởi nơi đây không nốc không phải Việt kiều.

Tiệc tàn, mặt Bobby đỏ như mặt trời say ... nắng, Giò-Lụa đưa hân vào phòng hai người nằm bên nhau. Giò-Lụa đếm lại những ngày xa vắng nhau, cô vừa thấy Bobby-Đôn nằm say mềm, miệng ú ớ, hai tay xoa xoa vào không khí. Bobby mơ thấy Mộng-Bình-Lan hiện về trong giấc mộng hồng hai đỉnh phù vân.

mười

Sáng hôm sau Bobby-Đôn vừa thức dậy thì thằng Vụng, em con chú, con bác của Giò-Lụa, đã có mặt. Nó đang đứng chúi cái yên xe mô tô hai bánh. Mặt trời chưa lên cao mà mồ hôi đã rịn ra chân tóc xoắn rít da đầu của nó. Thằng Vụng có cái vai ngang, cổ rụt và eo thon khiến cái lưng giống hình tam giác, hai tay nó lại dài thòng gần chấm đầu gối nên hàng xóm thường gọi nó là thằng Vươn, Vươn-Xe-Ôm, Vào những đêm có trăng hay đèn mờ mà thấy bóng hân chắc người ta sợ phát khiếp. Lần trước về đây, chính Bobby cho tiền, thuê nó làm tài xế đưa, đón và đi mua sắm các thứ Giò-Lụa cần thiết trong thời gian nàng mang bầu. Thằng Vụng khá khôn lanh nhưng rất hiền ngoan với Bobby-Đôn như thằng Cu-Giọt ở bên Mỹ.

Bobby-Đôn sai Vụng chở đi sắm các thứ cần dùng cho Giò-Lụa rồi ghé vào một tiệm kim hoàn làm cho nàng hai chiếc lắc bằng vàng, một cho mẹ và một cho đứa con sắp chào đời. Giò-Lụa thấy nhiều thứ nhu phẩm hảo hạng và hai chiếc lắc đeo tay bằng vàng ròng thì mừng vui khôn xiết, nàng ôm Bobby hôn chùn chụt mãi thôi.

Mọi việc lo xong, Bobby thấy trời còn sớm hân sai thằng Vụng chở tới ngôi nhà trọ ở ngoại thành hôm mới về để nhắn tìm anh em Mộng-Bình-Lân và Bình-Lan nhưng cả hai được chủ nhà cho hay là anh em Bình-Lan cùng ban nhạc đã đi Thái-Lan chơi từ hai hôm trước.

Thời gian còn lại trước khi lên phi cơ về Mỹ là ba tuần, Bobby-Đôn chẳng biết làm gì ngoài nhậu nhẹt, tán dóc và đánh cò tướng với hàng xóm của Giò-Lụa. Mấy lần hân muốn "hóa bướm đi tìm hoa" nhưng Giò-Lụa khôn khéo, nàng mời hết đám này tới đám khác đến làm tiệc và ngồi nghe Bobby đàn ca. Ban ngày nàng ngủ, ban đêm thức giấc trò chuyện làm Bobby-Đôn chẳng đi đâu được. Thật ra Bobby-Đôn muốn đi đêm cũng chẳng khó gì nhưng hân sợ Giò-Lụa buồn ghen làm ảnh hưởng tới đứa con yêu quý còn nằm trong bụng của nàng. Gần hai tuần trôi qua, Việt kiều Bobby-Đôn giờ đã phai màu, không còn thơm tho, sang trọng nữa, hân ở trần, mặc quần xà lỏn như một cư dân chính hiệu nơi con hẻm này.

Một đêm trời gần sáng, Giò-Lụa bế bầu, nàng giục Bobby-Đôn mau gọi xe đưa đi đẻ. Bobby vô cùng lúng túng, lo lắng, và bồn loạn như ...như gà mắc đẻ, cũng may là có thằng Vụng, nó lo đủ các thứ cần thiết, kể cả việc bồi dưỡng cho bác sĩ và y tá hộ sinh. Giò-Lụa nằm chờ sinh, nàng khóc la, kêu ông bà, ông tổ ... mà đứa bé vẫn lì lợm không chịu chui ra. Ở bên ngoài Bobby-Đôn mệt mỏi, ngủ gật từng hồi, sau cùng rồi cũng thiếp đi trong tư thế ngã đầu, miệng há hốc

trông thật xấu nhưng giấc mơ của hắn lại đẹp tuyệt vời ...Bobby mơ thấy mình Giò-Lụa và một bé gái xinh đẹp, dễ thương vô ngần... cùng nhau thả những chiếc đèn hoa xuống nước, Hoa đăng trôi êm đềm, lung linh, cảnh thật an hoà, thanh bình và hạnh phúc. Hai người thả đèn và bé gái tiếp tục thả đèn xuống mặt sông ... rồi Bobby lại mơ thấy ba người đang lướt thuyền trên sông, từ vùng mờ tối ra tới một khoảng trời đêm vàng rực như ban ngày, nước xanh biếc, hai bên bờ cỏ hoa rực rỡ muôn màu, ong bay, bướm lượn ... qua khỏi thiên đường hạ giới ...con thuyền tiến dần đến bờ vực cao của thác nước ... Bobby cố ghì lại nhưng đã trễ ... bỗng nhiên thuyền như chấp cánh, bay qua vực thẳm ...Bobby nhìn xuống thác sâu nước chảy âm âm ... Hắn giựt mình thức dậy, lau ke ướt một bên mép. Một người đàn bà đứng bên cạnh hắn đang rót nước vào bình thủy và màn hình trên tường đang chiếu cảnh ngày hội đua thuyền... Bobby vội vã chạy đến phòng Giò-Lụa nằm, hắn hỏi một cô hộ sinh vừa bước ra:

- Vợ tôi sao rồi ? ...Đẻ chưa ?

- À cô ấy vừa sinh xong...Chúc mừng ...

- Hả ! Con trai hay gái ...

- Con trai ! Chúc mừng ông có con trai !

Bobby mừng quýnh lao nhanh vào phòng. Hắn ngồi xuống, âu yếm vuốt những sợi tóc mai của Giò-Lụa và say sưa nhìn đứa con cuộn tròn trong khăn nằm im ngủ an lành trong tay mẹ. Hắn trầm tư tìm cái tên cho đứa con "Bà đặt tên cho con là Long nhá ! con rồng cháu tiên mà ! Hà hà Vũ-ĐônLong nghe được lắm !"

Bobby-Đôn dành nguyên buổi sáng hôm mẹ con Giò-Lụa được đưa về nhà để ra phố mua quà cho con, hắn tự hỏi han những cửa hàng để lấy không thiếu thứ gì cho thằng con yêu quý. Bobby cảm thấy mình như trẻ lại tuổi hai mươi, lòng vui khôn tả, miệng hắn luôn thốt lên "khỏi thối, khỏi thối" sau mỗi lần trả tiền mua hàng.

Bobby về đến đầu hẻm thì cũng vừa gặp bà ngoại thằng con mình từ Sóc-Trăng mới lên. Hắn trả tiền xích-lô cho bà và vui vẻ báo tin Giò-Lụa mới sinh con. Bà ngoại còn trẻ, có lẽ chỉ hơn, kém Bobby vài ba tuổi.

Buổi chiều hôm ấy Bobby-Đôn dành ngồi ôm con cho ngoại tắm. Hắn ngồi xuống ghế đầu chừa thằng con cho bà ngoại cởi khăn quấn ra... Từng gáo nước xối lên tóc xoắn rít da đầu, cái vai ngang, cổ rụt và cái lưng hình tam giác của thằng nhỏ ... Hai tay Bobby-Đôn run run, mắt hắn hoa lên ...trong người hắn như có một luồng điện cao thế sắp làm tê liệt toàn thân ... Bobby đặt thằng bé vào trong chậu rồi đứng lên, chân bước đi không vững, hắn quay đầu nhìn lại hai cái tay dài thoòng đang ngo ngoe trong chậu nước, bất giác Bobby thở dài một cái nghe náo nề đau đớn hơn là hay tin người thân mới qua đời.

Bobby không buồn từ giã ai, hắn âm thầm xách bị gậy ra đầu hẻm đón taxi. Bất ngờ thằng vụng từ đâu rà xe tới hỏi:

- Chuyện gì dậy, sao anh lợi nùm gói bỏ đi ?

- Không có gì cả ! Tao thích đi, tao đi !

- Trời ơi ! bót nóng mà anh hai ! Được rồi, anh muốn đi đâu, tui chở anh đi, hể anh hết bực thì mình dìu ghen !

Bobby thấy trời nóng nực, lại muốn đi ngay khuất mắt cái con hẻm này nên hắn bằng lòng nói:

- Mà cho tao ra bến xe đi Đà-Lạt.

Thằng Vụng dường như sành tâm lý giận hờn nên ngậm miệng không hỏi thêm gì nữa, hắn rờ máy xe và chở Bobby-Đôn lao ra đường cái. Con hẻm, Giò-Lụa, thằng Long và ngoại nó bắt đầu rơi vào dĩ vãng với âm thanh máy nổ của chiếc xe nghe như ... bíp ..bíp ...vĩnh biệt ..vĩnh biệt ... Thằng Vụng lưỡng lự đưa cái vé xe đồ đi Đà-Lạt cho Bobby miệng muốn hỏi vài lời nhưng Bobby đã nhanh tay giựt cái vé và nhét một cuộn tiền giấy vào trong túi nó "Mày cầm hết về lo cho mẹ con nó. Mày là cha thằng nhỏ mới sinh, mày biết hay giả vờ không biết, kệ mày" Bobby-Đôn nói một hơi " Tao đi đây !"

Nửa tiếng sau, xe đồ lăn bánh. Lòng Bobby buồn não nuột, hắn thở dài cố đuổi hình ảnh Giò-Lụa với cặp chân dài, cái lưng tam giác và hai cánh tay dài thoòng của cha con thằng Vụng để hình dung dáng vóc của bốn nàng thơ ở Đà-Lạt mà hắn từng phổ nhạc từ thơ của họ. Xe chạy xa dần thành phố. Vọng từ cái loa cuối xe lời ai ca nghe nặng nề một nỗi buồn ...

" Em đến bên đời

hoa vàng một đóa
mặt thoáng hương
bay bên trời phớt hạ
nào có ai hay tagặt tình cờ nhưng là cơn gió
em còn cứ mãi bay đi..."

mười một

Không biết người đời tặng cho Hà-Bộ-Cương cái danh hiệu "đại gia" hay chính ông ta tự xưng, điều đó không cần bàn tới, chuyện đáng lưu ý là ông ấy chơi rất bạo và ông nói bằng tiền, trả lời bằng tiền thậm chí oánh người cũng bằng tiền ...Hà-Bộ-Cương vừa vào cái tuổi "thấy vợ mình chột quá già" nên ông đổi nết ...Ông đam ra yêu hoa, thích những bông hoa vừa hé nụ. Ông không cần thầy thực vật dạy cách ghép hoa, ông chỉ cần một quân sư về những bài thuốc gia truyền và những chai rượu ngâm ... "Hoàng Đế" ... Quân sư của Hà-Bộ-Cương là Huê-Đà-Tái-Thế Đoàn-Lưu-Minh, thầy họ Đoàn lại có nhiều vợ mà bà nào cũng "lâm" cái tài làm thơ bay bướm và cái miệng dẻo keo của thầy nên thường gọi thầy là Đoàn-Chính-Thuần, một nhân vật đào hoa trong truyện kiếm hiệp Lục-Mạch-Thần-Kiểm.

Đoàn quân sư bước vào nhà hàng, ném tờ báo lên bàn rồi kéo ghế ngồi đối diện với Hà-Bộ-Cương. Hà đại gia ngồi ngả người ra sau, hai tay vòng ra đỡ gáy, nhướn mắt, chu miệng rồi lên tiếng trước:

- Nghe nói thầy làm thơ, viết dân thư trên internet phải không?

Đoàn quân sư hất hàm hỏi vặn lại:

- Ai nói ? Bộ có chuyện gì sao ?

- Không...không, tôi chỉ muốn hỏi là thầy có biết người nào tên là Bobbi-Đôn thôi.

- À ! Thăng nhạc sĩ "mưa bụi đường mòn" ... biết, tôi có biết.

- Sao thầy gọi hắn là ... là ... đường mòn ?

- Vì nó có một bản nhạc tango "Mưa Bụi Đường Chiều" làm rùm beng trên mạng rồi thừa thế xông lên nó phổ nhạc cho các nàng thơ với mục đích chẳng có gì khác hơn là thả dê.

Hà-Bộ-Cương nhìn Đoàn quân sư, cười xỏ lá:

- Hà hà ... bộ các dân thư với thơ khích dục của thầy bị hắn đả phá hả ? Tôi cho thầy biết là BobbiĐôn đang có mặt tại thành phố Đà-Lạt này.

- Ủa vậy hả ? Hắn về Việt-Nam rồi à ?

- Phải ! một đám các bà tụ họp tại nhà tôi đang bàn luận về vụ tổ chức họp mặt đón tiếp BobbiĐôn, tôi hẹn thầy ra đây cũng vì chuyện này.

- Đại gia muốn tôi làm gì, cứ nói !

- Chẳng có gì khẩn trương cả, chỉ là bà xã tôi muốn làm chủ xị bao thầu hết cuộc tiệc, coi bộ không nhỏ này, bà muốn sẵn dịp mời gọi nhiều văn-thơ-nhạc-sĩ ở thành phố kể cả các nơi xa gần . Tôi mới thắc mắc không biết cái tên Bobbi-Đôn này hắn tài năng, tên tuổi cỡ nào mà thiên hạ đón tiếp rầm rộ như vậy!

Đoàn sư phụ vo tròn nắm tay, đập ngược vào môi, suy tư một lát rồi nói:

- Kể ra thì nó cũng khá giỏi ... tôi nghĩ các bà, các cô muốn gặp mặt và tiếp đãi hẳn là vì họ từng được hẳn phổ nhạc những bài thơ và mướn ca sĩ hát đàng hoàng ... Tôi đây cũng muốn gặp hẳn một phen ...

- Vậy thì được, tôi tính thế này ... Trưa mai thầy hãy đứng ra làm MC, gọi bằng thằng Huy mang kèn trống tới, kêu bà Ngọc-Đức nghỉ dạy tranh sáo đưa học trò đến đàn địch cho đại hội ca ngâm ... chơi luôn ba bữa, tốn kém bao nhiêu tôi chịu.

- Được thôi, nhưng mà ... lần trước ông giận tôi không giới thiệu là "đại gia" Hà-Bộ-Cương, lần này thì tôi nổ cho tan xác ông luôn ... tôi sẽ giới thiệu ông là đệ nhất đại gia phố núi đó !

- Không cần ! Vì tôi sẽ vắng mặt ba hôm để đi Nha Trang ... lo cho đám người ở Cần-Thơ ra chơi ... Ừ mà thầy nhớ cho tôi vài viên ...

Đoàn quân sư hiểu ý nhưng trợn mắt hăm dọa:

- Cứ một viên là giảm thọ đi một tuổi thọ đó !

- Vậy thầy cho tôi 10 viên, tuần sau thầy tới đây đưa đám ma tôi !

Quân sư Đoàn-Lưu-Minh đứng lên chia tay với đại gia Hà-Bộ-Cương rồi bước ra đường, đầu óc bận rộn với cái tên Bobbi-Đôn mãi cho tới khi nhìn thấy cái hiệu cửa hàng thuốc Nam của thầy. Người đến rước Bobbi-Đôn tại khách sạn là một cặp trai gái lái chiếc xe bóng loáng mà cả đời Bobbi chỉ dám mơ thôi, không chắc gì tậu nổi. Bobbi-Đôn leo lên xe thì đã có một người đàn ông đứng tuổi nhưng da dẻ hồng hào như con nít. Hai người tự giới thiệu mình. Bobbi vừa nghe tên người kia là Đoàn-Lưu-Minh, bút hiệu Dục-Lạc thì đưa mắt truy tìm những nét đậm dặt của người đối diện, tác giả của những dâm thư còn Đoàn quân sư thì nhìn kỹ xem ở nơi Bobbi có chút gì gọi là đồ-rê-mi-fasol hay không ... Xe đưa họ ra khỏi phố chính, lao giữa hai hàng thông dưới nắng trưa nhạt nhòa mây khói.

Sau màn giới thiệu từng người, Bobbi-Đôn bước lên cái bục kê sẵn dành cho ban nhạc, hẳn nói về đề tài thơ và nhạc, thi sĩ thành danh và những người làm thơ, văn tài tử. Những tràng pháo tay và các nàng màu mè tiến lên tặng hoa làm Bobbi-Đôn thấy đời mình như..."cát bụi tuyệt vời...Mặt trời soi một kiếp rong chơi". Tiếp theo là lời cảm tưởng của vài người về sinh hoạt âm nhạc của Bobbi, sau đó mọi người tụ năm, tụ ba ăn uống, trò chuyện om sòm và ban nhạc gào thán một thể nhạc mới ảnh hưởng Tàu, Hàn ..." vì đầu em yêu tôi và tôi vẫn yêu em sao em lại bỏ tôi đi khi tình chúng ta còn yêu nhau nồng nàn say đắm nếu em không còn yêu tôi thì xin em hãy hiểu cho tôi rằng tôi vẫn mãi mãi chỉ yêu có một người là em đó thôi ..." ca sĩ hát một hơi dài hơn sáu câu vọng cổ không xuống ...xề nhưng mọi người chẳng quan tâm lắm, họ mãi mê chuyện trò và thức ăn ngon do nhà hàng mang đến. Bốn nàng thơ thân thiết kéo Bobbi-Đôn ra sau vườn ngồi tâm sự.

Nàng thơ thứ nhất có thơ được Bobbi-Đôn phổ nhạc là Dạ-Kiều tức là bà chủ nhà, vợ của đại gia Hà-Bộ-Cương. Dạ-Kiều thuở nhỏ thích văn thơ được ông nội nàng dạy làm thơ và học thuộc nhiều cổ văn. Nàng không đụng tới thơ văn qua nhiều năm từ khi lấy chồng cho đến một hôm nàng bị nhức hông nhờ thầy Đoàn-Lưu-Minh trị liệu.

Thầy Đoàn không biết châm cứu nên chỉ dả thông hai huyệt nhâm, đốc cho Dạ-Kiều ... Vô tình thầy điểm trúng huyệt "nhâm" làm hồn thơ Dạ-Kiều thức dậy, thầy liền hướng dẫn nàng lên mạng đăng thơ còn cái huyệt "đốc" kia thầy tưởng nó có mông nên điểm trật lất thành ra chỉ có thầy và Dạ-Kiều mới biết chuyện gì đã xảy ra ...

Nàng thơ thứ hai là một cô giáo cấp ba có bút hiệu là Diệp-Lục-Tổ, nghĩa là chất làm xanh lá cây. Có lẽ nàng thơ này chịu ảnh hưởng của môn học đang dạy. Tuy yêu chất xanh tươi nhưng trông nàng đã héo hon vì chưa có lần nào ..."cầm bằng cho nước cuốn hoa trôi ..." có lẽ phải ở vậy suốt đời.

Nàng thơ thứ ba có bút hiệu là Hồ-Trầm, tuổi đời đã hơn sáu mươi. Một người chuyên làm thơ liêu trai, nặng trĩu một nỗi buồn sâu thẳm. Tuy tóc đã bạc màu nhưng nàng vẫn còn mang cái nét đẹp thanh cao, dịu dịu buồn.

Yên-Yên là bút hiệu làm thơ của nàng thơ thứ tư. Nàng còn trẻ đẹp, dáng người mũm mĩm và mái tóc dài che lấp bờ mông. Yên Yên làm những bài thơ tình cảm trong sáng, nhẹ nhàng, nàng ca tụng tình yêu chân thật, Qua những bài thơ của nàng Bobbi đoán ra chồng nàng hiện đi lao động nước ngoài, rất ít khi về thăm nhà.

Bobbi-Đôn cùng bốn nàng thơ hết đứng sau vườn lại lên sân thượng, họ nói say sưa về thơ nhạc, về những nhân vật trong các diễn đàn trên mạng cho đến khi MC Đoàn-Lưu-Minh cho người mời xuống khai mạc chương trình thi nhạc thính phòng. Màn đêm buông nhanh trên phố núi, thông reo vi vu và sương bắt đầu rơi. Bobbi-Đôn theo chân bốn nàng thơ rời sân thượng. Đi sau, nhìn mái tóc dài của Yên-Yên, Bobbi liên tưởng đến chuyện Liêu-Trai-Chí-Dị và ngỡ mình như là một hàn sinh đêm hôm lỡ bước sắp cùng các ma nữ đa tình vui cuộc ... truy hoan.

mười hai

Chương trình dạ nhạc mở đầu bằng độc tấu, song tấu và sau đó là thi ca phổ nhạc và nhạc sáng tác. Như đã tập dợt và sắp sẵn, ban nhạc chơi mấy bài thơ của Dạ-Kiều do Bobbi-Đôn phổ nhạc. Sau mỗi bài là tiếng vỗ tay vang dội và tiếng tụng tụng chúc mừng tác giả của bài thơ và nhạc phổ. Bobbi cảm thấy phấn khởi, hân mượng mấy vi tính, lên mạng tải xuống một lượt năm sáu bài mà hân phổ nhạc cho Diệp-Lục-Tổ, Hồ-Trầm và Yên-Yên rồi tự ôm ghi-ta trình diễn, ban nhạc chơi theo Bobbi khá tài tình. Bobbi-Đôn trình diễn phần của mình xong, hân lui xuống ngồi chung bàn với một gã đàn ông nơi một góc phòng vì cái ghế salon của bốn nàng thơ không còn một chỗ nào để lên vào. Gã đàn ông tự giới thiệu tên là Phạm-Âm-Giai, hân có mái tóc bạc bồng bênh nghệ sĩ, trang phục lập dị nhưng nhìn mặt thì còn trẻ chỉ trạc tuổi Bobbi-Đôn mà thôi. Bobbi-Đôn hỏi:

- Sao, bao giờ tới lượt huynh lên hát ?
Phạm-Âm-Giai nhấp tí rượu, trả lời:
- Tôi chỉ ngồi đây nghe thôi. Vừa rồi mục của anh khá lắm. Anh soạn nhạc chắc đã nhiều năm ?
- Mới thôi nhưng tôi thường phổ thơ chứ không chuyên sáng tác nhạc.
- Xin lỗi anh nghe ! Nhạc của anh tách riêng thì hay hơn là phổ thơ đó !
- Cám ơn huynh quá lời ...

- Chưa, tôi chưa nói hếtvà nếu anh để yên cho thơ thì thơ không mất cái thi tính của nó.

Bobbi-Đôn nghe vậy liền ngập ngừng, lặc giong hỏi ?

- Lời huynh nói tôi chưa hiểu rõ ...ý của huynh là ...

Phạm-Âm-Giai từ tốn rót rượu cho cả hai, nốc cạn ly rồi chậm rãi giải bày:

- Nhạc của anh rất thích hợp cho các hộp đêm nhẩy đầm, khiêu vũ chớ dùng nó mà đi giới thiệu thơ hay diễn đạt ý thơ thì chưa ổn lắm.

Bobbi-Đôn nâng ly lên chưa uống đã đặt lại xuống bàn, hân nhìn sâu vào cặp mắt ngạo mạn của Phạm-Âm-Giai như đo lường mức độ thần tình hay đang ganh tài, đổ kỵ với mình, hân vừa xoay ly rượu vừa yêu cầu:

- Huynh dựa vào tiêu chuẩn, góc độ nào mà phê bình như thế, có thể nói cho đệ nghe không ?
- Được nhưng ở đây ồn ào mà tôi lại bị lãng tai, anh có muốn ra mình ngoài nói chuyện không ?

Hai người đứng lên bước ra vườn. Nền trời đen, lấp lánh muôn vì sao, mùi hương hoa nở về đêm thơm thoang thoang trong gió nhẹ hiu hiu. Bobbi-Đôn trông thấy thi sĩ Hồ-Trầm đang ngồi uống trà một mình sau vườn bên ngọn nến lung linh. Nàng ngồi tréo chân, quần khăn quàng cổ lên đầu và vòng quanh qua vai, trông nàng tuy đã về già nhưng có nét đẹp dị kỳ, cao sang, đài các. Hồ-Trầm vẫn lặng yên như không thấy hai người. Bobbi-Đôn cùng Phạm-Âm-Giai chọn một chỗ yên lặng trong vườn và tiếp tục câu chuyện về thơ phổ nhạc. Bobbi-Đôn mời:

- Xin huynh nói tiếp !
- Những bản nhạc được phổ từ thơ...thường thì phần thiết thời thuộc về thi sĩ, bản nhạc được phổ biến rộng rãi thường ít khi nghe nhắc đến tên thi sĩ mà chỉ có người phổ nhạc hay nhạc sĩ là được nhắc tới thôi...cho nên việc phổ nhạc cần phải đưa người nghe đến gần bên thi sĩ, hiểu được ý thơ, cảm xúc với lời thơ và hít được hơi thở của bài thơ đó mới là niềm an ủi cho người thi sĩ yêu thơ, bất cần nổi danh tên tuổi hay không ...
- Bobbi-Đôn tuy đầu không phản đối nhưng bụng thấy bất bình, hấn chen ngang:
- Đó chỉ là theo riêng ý huynh thôi phải không ?
- Phạm-Âm-Giai lim dim mắt, nhìn nghiêng nói:
- Trong đời tôi, tôi ghét nhất là nói chữ "theo ý tôi...", "theo tôi nghĩ..." hoặc "tin tôi đi..." đã nói ra ngọt-bùi-chua-cay-đắng-chát gì mà người ta không thích thì mình tự nếm lấy, sợ gì mà phải nói "theo ý tôi ...", "theo tôi rằng thì là ..." Anh có muốn đổi đề tài hay không ?
- Không, tôi vẫn muốn nghe huynh nói tiếp, huynh nói đi !
- Tôi nói mấy bài của anh là nhạc dành cho khiêu vũ, nên tự đặt lời là vì anh có ưu điểm về tiết tấu, nhịp điệu, tốc độ cũng như tính cách lả lướt, dồn dập, phấn khởi và du dương nhưng nếu anh gọi là dùng con thuyền nhạc để chở thơ đến bờ thính giả thì ví như con thuyền bập bênh lướt sóng mà thơ như cờ cứ trơ trơ trước gió đứng rũ sào trên thuyền nhạc...
- Bobbi cảm thấy bắt đầu nhột nhột trong người, hấn lại cắt ngang:
- Nhưng ...bài thơ có hay gì chẳng nữa mà không được phổ nhạc cũng sẽ lui vào dĩ vãng mà thôi ! Nhạc phổ thơ hay dở gì thì cũng đã giúp mang thơ từ trong tối ra ngoài ánh sáng ...
- Đúng ! Anh nói không sai nhưng tôi đâu có đề cập tới chuyện đó ! Tôi chỉ muốn người nghe nhạc ngửi được hơi hướm của thơ kìa ! Anh đọc một bài thơ thấy thích nhưng anh có thấy những màu gì, mùi hương gì ... trong bài thơ đó không ? Nếu có thì anh diễn đạt bằng thanh âm như thế nào ?
- Xin lỗi huynh trước.. những ý kiến của huynh sắc bén nhưng dường như huynh không có thiện cảm với loại nhạc phổ từ thơ phải không ? Hay là huynh chưa chấp nhận những bài hát vượt thời gian như "Ngày Xưa Hoàng Thị", "Mộng Dưới Hoa", "Ngậm Ngùi" ...v...v...là hợp tác thành công của thơ và nhạc ?
- Anh mới nêu có ba bài, tôi thì tôi thấy có rất nhiều bài thành công và ngạc nhiên hơn nữa là gần đây có khá nhiều người chưa thành danh đã phổ nhạc còn trội hơn cả các nhạc sĩ tên tuổi nữa kìa... riêng nhạc của anh thì tôi chưa cảm nhận được thì tính cũng như cảm xúc từ những bài thơ được anh phổ nhạc.
- Hay là huynh chế những bài thơ tôi chọn để phổ nhạc không có gì đặc sắc ?
- Anh lầm rồi ! Tôi từng đọc và yêu thơ của Hồ Trầm là cái bà ngồi kia kìa, thơ của nhà giáo Diệp-Lục-Tổ và Yên-Yên được anh phổ nhạc là những bài thơ có cảm xúc rất hay lạ còn thơ của bà chủ nhà Dạ-Kiều thì mang tính cổ văn không có gì mới lạ không bàn tới !
- Huynh biết nhiều thi sĩ vậy có biết Dương-Thủy-Triều không ?
- Tôi có đọc thơ nàng và nghe anh vừa hát lúc nãy, anh mà phổ nhạc kiểu nhẩy đầm khiêu vũ cho thơ của nàng này thì chỉ có đắm thuyền mà thôi. Muốn phổ nhạc thơ của nàng anh phải dùng điệp ngữ hay nhiều nốt tròn kéo dài nhịp để người nghe kịp ngấm ý thơ.
- Huynh này ! mời huynh cộng thêm một ly và cho tôi hỏi ... là ...là ... tôi có đụng chạm gì với huynh trước đây hay có dính dáng gì tới những người đàn bà mà huynh thích không ? Phạm-Âm-Giai trầm tĩnh:
- Không, không đụng chạm gì cả chỉ vì anh vừa hên, vừa xui nên mới tìm tới ngồi chỗ ngồi tịnh yên của tôi mà thôi ! Tôi hay phang bậy trúng ai đau ráng chịu.
- Chắc chắn huynh là một nhà thơ có tên tuổi, bút hiệu huynh là gì ?
- Trời ! Anh lại lầm to rồi ! Tôi chưa từng làm một bài thơ nào cả, tôi cũng là người phổ nhạc như anh.
- Ủa, vậy mà tôi cứ tưởng anh bên vực thơ thì hẳn là thi sĩ chứ !
- Thôi cộng ly đi ! Chúng mình xem như chưa từng đề cập tới chuyện thơ nhạc vừa qua.

Sương đêm rơi ướt mặt bàn và da thịt Bobbi bắt đầu thấu hiểu cái lạnh của phố núi, cao nguyên.

Khi Bobbi-Đôn vào nhà thì chương trình thơ nhạc vẫn còn dài, có người không thuộc bài, cầm sổ đứng ca, có người liếc mắt mãi vào lời nhạc trứ sẵn trong điện thoại di động và cũng có

người ôm luôn máy vi tính mà gào la theo tiếng kèn, đàn không chịu... se duyên với nhau... Chuyện đời là thế, nhạc mình sáng chế ít khi thuộc bài ...

Quá nửa khuya, tiệc tàn. khách khứa lần lượt chào nhau ra về. Bobbi-Đôn là Việt kiều, được chủ nhà cầm giữ lại ngủ qua đêm. Hắn chia tay xong, rót cho mình ly rượu rồi mở cửa phòng trên lầu cao đứng nhìn xuống đường khuya. Không xa, thoáng hiện hai bóng người dưới đèn đường mờ hơi sương đang đi nhau đi đó là tóc-bạc Phạm-Âm-Giai và Áo-Dài Diệp-Lục-Tố.

Bobbi-Đôn trở vào trong, xuống lầu. Chủ nhà, thi sĩ Dạ-Kiều vợ của đại gia Hà-Bộ-Cương và thi sĩ Yên-Yên, cả hai cùng mặc áo ngủ đang ngồi thì thầm bên nhau trong bếp. Một người đang lau sàn nhà né sang một bên nhường lối đi cho Bobbi-Đôn rồi hỏi:

- Thưa ông cần gì ạ ?

- Không, tôi chỉ đi cất ly rượu thôi.

Nghe tiếng Bobbi-Đôn, hai nàng thi sĩ cùng quay đầu lại nhìn. Dạ-Kiều cất tiếng:

- Anh Đôn chưa buồn ngủ à ! Anh hát xong thì biến đâu mất cả buổi vậy, gặp ai rồi phải không ?

- Tôi trò chuyện với một nhạc sĩ tên là Phạm-Âm-Giai.

Yên-Yên bật cười nói:

- À cái lão-ngoaan-đồng vừa chim được nàng thơ Diệp-Lục-Tố ấy à ?

Dạ-Kiều quay sang Yên-Yên thắc mắc:

- Ủa, lâu rồi hay chỉ mới ngày hôm nay ? Sao tui không biết cả ?

- Mới đây thôi, ông ta phổ cho chị Diệp-Lục-Tố một bài nghe chẳng ra gì, còn thua anh Vũ-Bình-Đôn này xa lắc ...vậy mà chị ấy lại "đừng xa em đi đêm nay, má em đang ngủ say..." mới chết chứ ...!

Bobbi không nín được cười hắc định chêm vào một câu tiểu lâm nhưng mắt vừa chín rưng xuống khe đời đê mê và cái vòng eo như nũng nịu chờ bàn tay...nuông ... qua làn áo mỏng trên người yêu nữ tóc dài Yên-Yên... Đêm liêu trai lại vụt về khơi ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng chàng nhạc sĩ đối tình kể từ ngày xa vợ.

mười ba

Bobbi có thói quen ngủ trần truồng, hắn cởi hết quần áo rồi quăn chăn, nằm dãn lưng lên hai mép xong, hắn mới biết rằng mình quên khóa cửa. Hơi lạnh bên ngoài xuyên qua tường vách làm cho Bobbi ngại ngùng tung chăn đi đóng cửa. Bobbi nhìn nghiêng ra cửa sổ, đèn khuya bị nhánh thông rung trong gió che ngang tạo nên hình thù tâm tưởng trên kính mờ sương của khung cửa sổ ngỡ như những lọn tóc dài của ai đó đang lấp ló ngoài song. Bobbi nhìn một lúc rồi hoa mắt nhớ tới Lành, hắn ngùi lòng thương cảm "Lành ơi ! giờ này em ra sao ! Hơ.ơ..ời !" Bobbi thở dài mấy lượt rồi chìm sâu vào giấc ngủ muộn màng. Giữa bờ vực tỉnh, mê Bobbi nhận ra thật rõ rệt là mình vẫn còn yêu thương và nhớ vợ vô cùng.

Một làn gió lạnh lùa vào phòng Bobbi-Đôn mở choàng mắt ra, thấy cửa sổ bị gió đánh mở toang, hắn ngồi dậy đóng lại cửa sổ vừa chợt thấy một bóng người len vào phòng. Bobbi trở lại giường thì cái bóng kia đã kéo chăn trùm kín mặt chỉ để lộ ra một sợi tóc dài chảy xuống một bên mép giường... Bobbi vòng qua bên kia, ngồi xuống cạnh giường, hắn định kéo cái chăn ra xem mặt là ai thì cảm giác có hai bàn tay đang bò lên ngực mình đè ngửa xuống giường .. rồi trơn như một thân rắn cái bóng ấy trườn lên nằm úp mặt trên thân thể Bobbi. Trong khoảnh

khắc, cả một khối thịt mềm mại áp chặt hết người Bobbi như thun rút lại, bấy giờ từng điểm chạm nhau của hai thân thể mới gây cho xúc giác của Bobbi cảm nhận được những đường cong lồi lõm, đầu là vai, ngực, bụng và hai vế tròn của một cơ thể đàn bà đang háo hức đợi chờ ở Bobbi một phản ứng từ miền dưới...xa xôi. Bobbi cảm thấy một luồng cảm hứng, cực lạc chạy từ "ái Nam-Quan cho đến mũi Cà-Mau" rồi tràn đi, dội về như những đợt sóng gập cơn gió xoáy. Bobbi-Đôn không cầm được nguồn khoái cảm, hấn biết hai vật tròn nhỏ bằng nụ hồng tỷ muội đang "chăm", "phẩy" trên ngực mình là cực điểm của mê mên nên nhấc tay lên tìm nhưng hấn không tài nào cử động được. Bobbi tiếp tục cố gắng lặn mình qua một bên, ngóc đầu ngồi dậy, co chân, đạp cẳng và la to nhưng tất cả đều vô hiệu quả, đầu óc không còn điều khiển được thân xác và tiếng hét la cũng tan loãng vào chân không... Bobbi đành nằm yên chịu trận, người đàn bà tóc dài đã bỏ đi từ lúc nào, cánh cửa sổ vẫn mở toang, gió lạnh vẫn lùa vào phòng ... Bất ngờ một cánh thông khô vụt bay vào, cánh nhọn đâm ngang vai ... Bobbi-Đôn hoàn hồn tỉnh dậy.

Bobbi mở mắt thì trông thấy người đàn ông chúi sần nhà hồi khuya đang đứng lắc vai mình. Bobbi thấy cửa sổ vẫn đóng kín, mọi vật vẫn yên lặng, bình thường chỉ có cái chân đạp là bị xô lệch, để hở một bên làm da thịt tê lạnh.

- Thưa ông có sao không ? Tôi nghe tiếng ông la hét tưởng ông có chuyện gì.

- Tôi không sao cả...chỉ là một ác mộng thôi !

- Trời sắp sáng rồi ! Hay là tôi pha cho ông một ly cà phê nhá !

Bobbi gạt đầu cảm ơn. Người đàn ông lui ra rồi khép cửa. Bobbi-Đôn nằm ôn lại giấc mơ và đảo mắt nhìn quanh tìm những đồ vật mà mình thấy rất rõ ràng trong cơn dị mộng vừa qua.

Sáng hôm sau mọi người thức dậy trở nên chương trình đi du ngoạn bị hủy bỏ. Dạ-Kiều đề nghị cả nhóm nên tụ lại chơi quanh nhà chờ ăn bánh xèo do Yên-Yên trở tài nấu nướng. Ai nấy đều hưởng ứng thế là hai cái bàn ngoài sân được kéo sát vào nhau, dù lòng được mang ra che nắng. Bể "củ cải" ngồi nhâm nhi cà phê bên ngoài, còn nhóm "lá đa" ngồi trong cái bếp rộng thênh thang vừa trò chuyện vừa xem Yên-Yên pha bột bánh xèo.

Bobbi-Đôn kéo ghế ngồi đối diện với ngạc sĩ gần Phạm-Âm-Giai, khơi chuyện với đề tài phổ nhạc... nhưng tay này đánh trống lảng để đề tài, không bao giờ nghe hấn nói gì thêm về âm nhạc. Bobbi đành quay sang trò chuyện mấy tay chơi đàn, kèn, trống đêm hôm qua để mặc Phạm-Âm-Giai đấu võ mồm với thi sĩ Dục-Lạc Đoàn-Lưu-Minh về tử vi, phong thủy. Thỉnh thoảng Bobbi nhìn vào trong tìm bóng dáng có mái tóc dài của Yên-Yên nhưng mái tóc ấy giờ đây thạc thành hai bím được buộc khăn gọn gàng, Bobbi vui dần dư ảnh của giấc mơ hoang khi nắng bắt đầu ngả bóng ngoài sân.

Món bánh xèo và rau cải xanh tươi của Đà-Lạt ăn thật ngon miệng, nhớ đời. Sau màn ăn uống hát Karaoke-ngủ-gật, rồi đến cà-phê-chiều-tà và khi màn đêm buông xuống không biết khách được mời tự bao giờ, từng cặp, từng nhóm trong dạ phục khiêu vũ kéo đến thật đông đảo.

Bobbi-Đôn lịch sự mời bốn nàng thơ lần lượt ra sàn nhảy nhưng chỉ có Dạ-Kiều và Yên-Yên chịu ra nhảy còn Hồ-Trầm và Diệp-Lục-Tổ chối từ chỉ ngồi thưởng thức âm nhạc và ngắm nghĩa mà thôi. Nhảy không biết đã bao nhiêu bài nhạc, Bobbi bắt đầu thấy mỏi chân vì lâu ngày không khiêu vũ, Bobbi định nghỉ giải lao nhưng bất ngờ nhạc điệu Boston trỗi lên và Hồ-Trầm tiến ra sàn, nàng đứng sát vào Bobbi-Đôn, hai người không nói gì trong mấy giây, sau đó Bobbi mới dịu dàng lướt đi "dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây. Dù có gió, có gió lạnh đây. Có tuyết bùn lầy, có tuyết buồn gầy. Dù sao, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em..." giọng chàng ca sĩ nghe trầm ấm, chứa chan tình cảm làm cho đôi chân Bobbi-Đôn lướt đi quên cả mỏi mệt. Hồ-Trầm đã trên sáu mươi nhưng những cái xoay người, bước ngắn, bước dài ... thật vững vàng và yếu điệu như một người con gái vừa mới lớn. Đôi mắt nàng thoáng ẩn, thoáng hiện lúc mơ màng, u uẩn, khi liếng thoáng, khi long lanh đến rợn người. Nhạc dứt, Bobbi dìu Hồ-Trầm về chỗ ngồi. Mọi người đề nghị ban nhạc chơi tango. Bobbi-Đôn đứng lên mời Hồ-Trầm nhưng nàng lắc đầu "thôi tôi về ! tối lắm rồi !". Bobbi chờ nàng chào chủ nhà xong mới đưa tiễn nàng ra ngõ "Mai tôi làm cơm mời anh ghé nhà ăn trưa nhé ! tôi sẽ gọi taxi đến đón anh lúc 11 giờ sáng, đêm nay anh vẫn trọ ở đây chứ ?" Hồ-Trầm hỏi. "Vâng, tôi ở đây, chiều mai mới vào khách sạn" Bobbi trả lời.

Bobbi vào lại bên trong, chưa kịp ngồi thì Yên-Yên đã kéo hẳn ra sàn với điệu slow. Bobbi-Đôn không dè dặt nữa, hẳn ôm sát Yên-Yên và dìu nàng đi như đôi tình nhân đang say nhau đắm đuối. Bobbi vừa nhảy vừa hồi tưởng lại những đường cong, lồi, lõm của người đàn bà đến trong giấc mơ đêm qua, hẳn ghì sát thêm Yên-Yên vào lòng để tìm lại những cảm giác mê ám ảnh suốt cả ban ngày. Yên-Yên vẫn hồn nhiên ra chiều thích thú lắm, thỉnh thoảng nàng nhoén miệng cười hoặc long lanh sóng mắt đưa tình... Hết điệu slow ban nhạc động trống rầm rầm, đàn địch dập dồn chơi nhạc trẻ, đông người kéo nhau ra sàn nhảy chật kín. Bobbi-Đôn đề nghị cùng Yên-Yên lên sân thượng thay đổi không khí, nàng bằng lòng rồi kéo luôn Diệp-Lục-Tổ cùng bước theo hai người. Khi ba người đi ngang qua cửa sau vườn, họ trông thấy một đám đàn bà đang ngồi vây quanh thầy thuốc Đoàn-Lưu-Minh và thi sĩ chủ nhà đang chìa tay cho thầy xem bói toán.

Trời cao nguyên đầy sao, gió hiu hiu lành lạnh, những cành thông phát phơ nhẹ lay theo gió, cảnh vật thật yên ắng trữ tình. Ba người đứng tựa lưng lên thành sắt nơi một góc vuông trên sân thượng và câu chuyện bắt đầu bằng thơ văn của Diệp-Lục-Tổ. Bobbi hỏi nàng về những nỗi sầu man mác trong thơ... Diệp-Lục-Tổ trả lời rằng thơ và nàng sống với nhau riêng một góc kỷ niệm, buồn vui, cô đơn, hồn tử có nhau vì thế nàng không muốn giải thích những điều gửi gắm trong thơ, sợ bật mí ra thì tiêu tan mất đi nguồn cảm hứng về sau không còn cách gì để giải sầu. Giọng nói Diệp-Lục-Tổ êm ái, từ tốn và hiền hậu làm Bobbi-Đôn càng thấy cảm tình dâng lên, hẳn hỏi nàng:

- Lục-Tổ đáng yêu như thế sao lại tuyên bố ở vậy, suốt đời không kết hôn với ai ?
- Em sao không muốn, thêm mái ấm gia đình lắm chứ nhưng ... cái số em nó gặp toàn là người đã có vợ con, yêu rồi thất vọng chẳng đâu vào đâu, mãi rồi thôi không tha thiết nữa. Yên-Yên xen vào:

- Chị Diệp-Lục-Tổ à, trên đời biết bao nhiêu người độc thân sẵn sàng chờ chị ừ một tiếng là xong ngay mà !

- Yên-Yên không biết đó thôi ! mình quen ai còn độc thân trước sau rồi lại thành bạn cả còn quen mấy ông có vợ con thì lại dính vào yêu đương rắc rối, cái số mình nó vậy biết làm sao? Một bóng đàn ông vừa bước lên sân thượng, hẳn không nhập bọn mà đứng khoanh tay tì lên thành sắt nhìn xuống đường lộ. Diệp-Lục-Tổ xin phép cáo lui rồi nàng tiến về phía hẳn đang đứng. Bobbi và Yên-Yên cũng vừa nhận ra người kia chính là nhạc sĩ gần Phạm-Âm-Giai. Hai người kín đáo nắm tay nhau, nói vài điều gì đó rồi cùng nhau bước xuống nhà.

Còn lại Bobbi-Đôn và Yên-Yên đứng dưới ánh đèn tròn như quả bong bóng lơ lửng giữa không trung. Bobbi sẵn đón:

- Yên-Yên lạnh không em ?

- Hơi hơi thôi !

- Yên-Yên nhảy hay lắm đấy !

- Vui thôi, đã lâu lắm rồi Yên-Yên mới có dịp vui như đêm nay. Cám ơn anh Bình-Đôn dìu gót, À, mà anh cũng nhảy hay ghê !

- Anh nhảy dở lắm nhưng có lẽ vì em mà anh có hứng thú, nhảy không biết mệt đó. Nói xong Bobbi tán luôn:

- Đêm qua anh nằm mơ thấy Yên-Yên. Giấc mơ tuyệt vời...

Yên-Yên mỉm cười khó hiểu. Bobbi-Đôn tán tiếp:

- Về bên ấy anh sẽ phổ nhạc thêm vài bài thơ của em cho đủ một cái CD.

- Cám ơn anh trước nhưng anh không sợ mấy nàng thơ khác ghen hờn sao?

- Sao lại ghen ?

- Vì anh không công bằng !

- Tình cảm không cân đo đong !

Bobbi nói xong câu ấy, cảm xúc lại luân lưu trên dòng cơ thể, Bobbi nhớ lại những cử chỉ, nụ cười, ánh mắt của Yên-Yên trong lúc hai người khiêu vũ rồi vịn vai nàng như muốn truyền cái cảm xúc ấy trước khi nó đầy tràn. Yên-Yên không phản ứng gì, nàng chỉ khoanh tay nói:

- Nhạc phổ rồi có sửa được không anh ?

- Được chứ ! nhưng sửa cái gì em ?

- À ! muốn anh đổi bài "Thôi Không Chờ Anh Nữa" của Yên-Yên mà anh đã phổ nhạc theo điệu chachacha thành một bài chậm và buồn ...có được không anh ?

- Ấy dà ... bài đó đã phổ biến khá lâu rồi và thiên hạ rất thích ! người ta ca nhiều trong các dạ vũ, đám cưới... anh nghĩ bài thơ em và thể điệu chachacha là một kết hợp tuyệt vời.
Nét mặt Yên-Yên vẫn bình thản, mấy giây sau nàng cất giọng buồn buồn:
- Thì thôi vậy !
- Yên-Yên giận anh à ? mà ... sao em lại muốn thế ?
- Yên-Yên xin lỗi anh, chỉ vì bài thơ đó viết cho chồng em với tâm trạng rất buồn, lần đó chúng em xa nhau gần nửa năm trời không thấy mặt.
- Thế lần này là bao lâu rồi ?
- Đã ba tháng rồi ! Hợp đồng của anh ấy còn thêm hai tháng nữa.

"Tôi cho Yên-Yên quá, có chồng mà phải xa nhau !" Bobbi vừa nói vừa kéo Yên-Yên ôm vào lòng, tay vỗ vào lưng nàng an ủi. Yên-Yên cảm nhận hơi ấm của đàn ông thiếu vắng lâu ngày vừa mới tái hiện trong nàng, ấm cả tâm hồn và thể xác, giờ đây không có gì muốn hơn là được nghiêng đầu, gối lên bờ vai kia thật lâu cho chín hết trái sầu... Ánh đèn khuya dưới đường nhòa đi qua màn lệ và đọng nhanh thành chuỗi hạt lăn tròn xuống má Yên-Yên nàng nghe xa xôi vọng về ... "Buồn đau hoen ướm mi ai rồi ... Tình ta đem về có ấm từng cơn mơ em chưa..."

mười bốn

Bobbi-Đôn đang ngồi gõ bàn phím viết điện thư cho Ai-Cơ nơi phòng khách của Dạ-Kiều thì xe taxi tới đón qua nhà Hồ-Trầm như lời nàng đã mời từ đêm khiêu vũ hôm qua. Bobbi theo tài xế ra xe, hẩn nhờ người giữ nhà nhắn lại với Dạ-Kiều là hẩn đã dọn ra khách sạn. Xe chạy về hướng Hồ-Thân-Thở, nơi mà Bobbi-Đôn từng nghe kể về những chuyện tình bi ai, tuyệt vọng. Đà-Lạt đúng là thành phố buồn, tuy nhà cửa đã được tân trang hoặc mới xây khác hẩn những ngôi biệt thự cổ xưa trong hình ảnh mà Bobbi từng xem qua nhưng vẫn còn những hàng thông đứng lặng buồn, những con dốc, những mái nhà đơn sơ dưới nắng vàng, khói lam và mây lơ thơ bàng bạc.

Người buồn hay cảnh gợi nỗi buồn ? Bobbi-Đôn biết chắc là mình đang buồn vì chuyện khuya hôm qua... Bây giờ nghĩ lại Bobbi thấy mình ngu còn hơn con bò, tiếc ấm ức cái cảnh đang ôm Yên-Yên vào lòng, nàng cũng vừa vịn cả cánh tay lên ngực và vai... Bobbi tự trách là nếu mình lặng câm cái miệng thối thì có lẽ chăn giường đã hân hoan đón chào cả hai, kẻ xa vợ, người vắng chồng, thế mà chỉ vì một câu hỏi ngu độn "Em có lạnh không Yên-Yên ?" vừa hỏi xong thì một làn gió "cà chớn" từ đâu ủa tới làm hỏng cả kế hoạch "hôn em nồng nàn", "Dạ, lạnh a !" Yên-Yên vừa dụi mắt vừa tháo vòng ôm của Bobbi, "thôi mình xuống nhà nha anh Đôn !" Nói xong nàng cất bước đi, Bobbi vừa tiếc rẻ vừa hoang mang đứng "đực" người ra vì cảm giác đê mê chưa kịp tan hết. Yên-Yên phải quay lại lắc tay hẩn "anh sao vậy, anh Đôn ?" nàng hỏi nhưng hẩn không trả lời chỉ bước theo như một cái xác chưa hoàn hồn, quên cả việc khoác tay dìu nàng rời sân thượng.

Gần xuống hết bậc thang, Bobbi mới trở lại bình thường, hẩn níu tay Yên-Yên, run run giọng thì thào: "Em ngủ có lạnh thì sang nằm với anh nhé! Anh sẽ để cửa khép hờ, không khóa". Yên-Yên không trả lời, cũng chẳng quay đầu lại, nàng đi vội vào nhà. Bobbi hài lòng, xem cử chỉ ấy như thay thế cho câu trả lời ưng thuận của Yên-Yên.

Lần đầu tiên không biết từ bao lâu rồi, Bobbi-Đôn mới mặc quần áo lên giường ngủ. Bobbi nằm một bên nửa phần của chiếc giường đôi, hẩn vuốt cho thẳng nếp phần còn lại và đặt chiếc gối lại cho ngay ngắn rồi nằm chờ... Trong bóng đêm chỉ còn một khe sáng nơi cánh cửa khép hờ và ánh đèn bên ngoài lung lay cửa sổ. Bobbi cảm thấy rờn rợn khi nhớ lại cái bóng đàn bà tóc xõa và cơn dị mộng cứng đờ cơ thể đêm qua nên cố xua tan đi cơn sợ bằng cách vẽ trong trí tưởng tượng YênYên sẽ rón rén bước vào rồi leo lên giường, rút đầu vào ngực mình và sau đó hôn nhau, những ngón chân tìm nhau, những bàn tay, ngón tay ... và ... Bobbi chìm sâu vào giấc điệp "hồn bướm mơ hoa" từ bao giờ chẳng hay.

Qua một đêm ngủ không mộng mị một giấc đến sáng, Bobbi xuống nhà uống cà-phê và dạo chơi trên mạng internet. Ngồi chờ mãi cho đến khi mặt trời lên khá cao mới thấy Yên-Yên xuất hiện. Nàng xách giỏ, quần áo chỉnh tề bước đến hôn lên má Bobbi-Đôn "Hãy ráng giữ kỷ niệm đẹp đêm qua trên sân thượng" Yên-Yên thì thầm bên tai Bobbi "cám ơn anh đã cho mượn bờ vai, Yên-Yên sẽ nhớ mãi !" Bobbi chưa kịp nói gì thì nàng đã đi nhanh ra cửa, trước khi bước xuống thềm nàng quay lại với nét mặt tươi cười "Anh về Mỹ cho Yên-Yên gửi lời chúc hai anh chị luôn luôn vui tươi hạnh phúc nhé !". Bobbi hiểu lời chúc ấy chính là câu giã từ không còn hy vọng "nam châm" gì nữa. Bobbi-Đôn nhắm tính lại những ngày vừa qua chợt thấy lòng ngao ngán muộn phiền ... một Giò-Lụa của mình có con với thằng Vụng, một Mộng-Bình-Lan gần trong gang tấc thì mình lại bị Tào-Tháo rượt rồi sau tặng tiền tiền thuốc cho cô gái nhảy để nàng đi cứu cha và nằm chờ héo cả khoai, cả dưa leo vừa tươi tốt trong ..."duồn". Chạy trốn lên đây những tưởng được đền bù, dù chỉ là một mối tình thơ mộng, trắng trong cũng không thành ... Dễ thương như Diệp-Lục-Tổ để vụt bay theo nhạc sĩ Phạm-Âm-Giai, Dạ-Kiều đương tuổi hồng xuân từng mê thơ, nhạc giờ trôi theo bó toản và một YênYên đẹp nồn nà, bốc lửa vừa để lại chỉ một nụ hôn lên má giã từ ... Chỉ chừng đó thôi, chỉ ngần ấy thôi ...mà tâm hồn buốt giá...

Xe bò lên dốc rồi lên dốc, nhà ga đứng lặng yên buồn qua bao năm tháng, những ngôi nhà xưa cũ đứng bên lũy mới xây càng làm cho phố núi trở nên hỗn độn, vô trật tự. Cơn chán ngán và nổi sầu thầm kín làm cho Bobbi-Đôn muốn rời ngay cao nguyên này để trở về nơi phồn hoa đô hội.

Chiếc taxi chạy vào một con đường nhỏ bụi tung bay rồi cuối cùng dừng trước một căn nhà toàn bằng gỗ. Hồ-Trầm ra đón khách vào. Nàng mặc chiếc áo màu tím hoa cà điểm những bông hoa nhỏ li ti, nàng khoác bên ngoài cái áo dày, cổ lông thú và mặc chiếc quần tây nên trông nàng như cao thêm và càng tăng phần quý phái.

Bữa cơm chẳng có gì ngoài món thịt kho, canh khoai mỡ và trứng chiên với cà. Tuy vậy mà BobbiĐôn ăn thấy thật ngon miệng. Bụng đã no, tách trà thơm trôi hết muộn phiền lúc này. Bobbi-Đôn lấy lại phong độ và bắt đầu lại thao thao bất tuyệt nói về âm nhạc, thơ văn. Hồ-Trầm có tâm trạng lúc vui, lúc buồn ... mới yếu điệu lại trầm cảm ngay làm cho Bobbi-Đôn luôn thay đổi đề tài cho hợp với tình trạng. Dùng trà xong họ đưa nhau ra hồ chơi.

Hai người sóng bước dưới hàng thông, Hồ-Trầm kéo ngược cái khăn trùm đầu xuống sau ót rồi gom tóc kéo ra ngoài khăn phủ xuống lưng, Bobbi-Đôn rất nhạy cảm những động tác với phái nữ, hẩn thấy Hồ-Trầm thật dễ yêu và lồng ngực hẩn lại thốn lên một cảm giác ngáy ngất như đang sánh vai với tình nhân. Hồ-Trầm khua tan sự im lặng giữa hai người:

- Anh Đôn biết nhiều chuyện về Hồ-Thân-Thở này không ?

- Không, tôi chỉ xem hình trên mạng và nghe nhắc đến tên thôi.

- Để tôi đọc hai câu thơ nói về nơi đây nhé:

"Đà Lạt có thác Cam Ly...Có hồ Thân Thở người đi sao đành" Rồi nàng bắt đầu kể, chỉ có thanh âm giọng nói của nàng là thật tại nơi đây còn ánh mắt của nàng như thả lạc vào cõi xa xăm, mịt mờ:

- Trước đây ... hồ này nằm giữa một rừng thông tĩnh mịch. Cảnh vật nên thơ, mặt hồ luôn phẳng lặng. Đến đây nghe tiếng gió vi vu và thông reo như nước nổ, như tiếng người thở than. Nắng nơi đây xuyên qua những cành lá của đồi thông thưa ngả bóng trên thảm cỏ rất thơ mộng và đẹp dịu dàng. Hồ từng có nhiều tên như Lac-des-Soupris, Sương-Mai ... nhưng cái tên Thân-Thở đã hẩn sâu bao kỷ niệm trong lòng người đi, kể ở nên đến nay vẫn được gọi là Hồ-Thân-Thở. Qua bao bao thay đổi với thời gian hồ này đã mất đi tính trầm mặc ít nhiều nhưng với tôi và hồ vẫn gắn bó với nhau như thuở nào...

Hồ-Trầm định hướng một mô đất hay tàng cây nào đó xong nàng chỉ tay xuống hồ cất giọng bình thản:

- Nơi đây, là nơi năm xưa tôi đã trầm mình

Bobbi-Đôn sững sốt, run run hỏi:

- Sao vậy ? Sao phải trầm mình tự tử ?

- Không riêng gì tôi mà còn những thiếu nữ khác nữa kia ! Hồ-Trầm giữ hai đầu khăn quàng rồi kéo theo tay khoanh vòng che ngực, nàng kể tiếp:

- Trước đây... hướng trên kia là trường Võ-Bị, Sinh viên từ các nơi lên đây thụ huấn, những sinh viên sĩ quan tốt nghiệp có người đã thành danh, kẻ đã xanh mồ trong chiến tranh, hoặc bị tù đầy và giờ đây tản mạn khắp phương trời ...Họ có biết đâu ! bao nhiêu năm rồi, đêm đêm lá thông vi vu, rì rào như tiếng than buồn bã của những người con gái trầm mình tự tử vì tương tư và tuyệt vọng. Năm đó tôi mới mười tám tuổi, tôi lội xuống hồ trầm mình tự tử nhưng khi tỉnh dậy thì thấy mình nằm trên chiếc giường lạ trong căn phòng bốn vách gỗ nghèo nàn. Chủ nhà trở thành cha mẹ nuôi vì gia đình tôi từ tôi, cha xứ lên án tôi.

Bobbi-Đôn thấy Hồ-Trầm chợt lặng im không nói gì nữa, hấn lên tiếng:

- Tôi có đọc thơ của chị để tìm bài phổ nhạc, Tôi thích thơ chị vì có muện sầu, ai oán nhưng luôn ca tụng tình yêu ... Điều ấy ít thấy trong làng thơ...

- Anh Đôn ạ ! Thơ và nhạc cần có nhau nhưng khó lòng hiểu được nhau... tôi nói tầm phào chẳng biết có đúng không ?

- Vâng ! có lẽ vậy, chuyến đi này tôi học thêm được nhiều điều mới lạ.

Hai người dừng lại nghỉ chân nơi một cội thông già gần mực nước hồ. Bobbi-Đôn vừa tựa lưng vào thân cây thì Hồ-Trầm thản nhiên nói "tôi muốn nép vào người anh, được không ?" Bobbi hơi sững sờ nhưng cũng tạo một vòng tay. Hồ-Trầm dựa lưng vào người Bobbi rồi nắm tay Bobbi khép lại vòng ôm. Hơi ấm truyền vào nhau họ lặng yên một hồi lâu. "Hôm kia anh kể chuyện hoàn cảnh xa vợ, không con có đúng thật vậy không anh Đôn ?" Hồ-Trầm hỏi "Mỗi đời người có mỗi hoàn cảnh bất hạnh như nhau" Bobbi nói thay câu trả lời trực tiếp. Hồ-Trầm không hỏi gì thêm nữa, nàng ngả đầu lên vai Bobbi và nghiêng mặt xoay lại nhìn Bobbi, đôi mi nàng từ từ nhắm lại che dấu một ánh mắt kỳ lạ, khác thường. Bobbi không dự tính trước "chàng" cài một nụ hôn lên môi Hồ-Trầm ...nghìn muện hạt nắng nhảy tung tăng...nghìn con chim mộng về vây quanh hồ ...

mười lăm

Bobbi-Đôn đi tới đi lui trước căn nhà gỗ cửa đóng im lìm, cổng cài khóa chặt rồi vòng ra phía sau, đứng nhìn lên cánh cửa sổ phòng mà hai người đã nằm bên nhau sau quay về từ hồ Than-Thở cho đến sáng hôm sau. Bobbi không thể ngờ được một người đã có tuổi và lớn hơn mình gần một con giáp lại có những động tác ái ân thật háo hức, nồng nàn, khỏe mạnh như một người con gái mới vừa tuổi đôi mươi. Bobbi ngỡ mình như một chàng trai mới lớn vừa yêu mới tình đầu. Buổi sáng, Bobbi thức dậy thì không thấy Hồ-Trầm đâu cả, hấn đi vòng quanh đó đây, hỏi thăm hàng xóm thì không một người nào từng nghe đến cái tên Hồ-Trầm và cho hấn biết căn nhà kia thường bỏ trống, lâu lâu mới có người về một lần. Bobbi đành ra phố thuê phòng và luôn mấy ngày liên tiếp gọi xe đưa đến căn nhà gỗ này, may ra gặp lại được Hồ-Trầm, nhưng tất cả cửa nẻo của căn nhà kia đóng chặt kín như một ngôi nhà hoang phế lâu ngày.

Sau cùng Bobbi tìm đến nhà Dạ-Kiều, hỏi thăm về Hồ-Trầm thì Dạ-Kiều cười nói:

- Hồ-Trầm đâu có ở thành phố này, nghe tin anh lên chơi Đà-Lat, bà ta mới liên lạc với Yên-Yên, nói rằng sẽ lên thăm cho biết mặt anh và tạ ơn anh đã phổ nhạc cho bà ấy. Yên-Yên cho

Hồ-Trầm địa chỉ nhà này chứ tội này cũng chỉ gặp bà ta lần đầu như anh thôi.

Bobbi thú thật:

- Sau hôm dạ tiệc tôi có đến nhà Hồ-Trầm dùng cơm trưa và cùng đi tham quan hồ Than-Thở vậy mà khi tôi từ phố trở lại tìm Hồ-Trầm thì cửa đóng then cài như một căn nhà bỏ hoang. Người lối xóm cũng không hề biết Hồ-Trầm là ai !

- Dạ-Kiều đâu biết đâu! Kiêu chỉ nghe Yên-Yên nói Hồ-Trầm từ Nha-Trang lên đây thôi.

- Vậy à !

Bobbi giả từ Dạ-Kiều rồi bước ra ngõ.

Trong lúc Bobbi-Đôn hỏi han Dạ-Kiều về Hồ-Trầm ở dưới vườn thì trên cửa sổ lầu ba có hai một bóng người nhìn xuống. Người này hỏi người kia:

- Có chắc là tên nhạc sĩ đứng dưới kia đã ở lại đây hai đêm không?

- Dạ chắc !

- Nó ở lầu hai hay lầu ba?

- Dạ lầu hai ạ !

Một lát sau có hai người bước xuống lầu và tiến ra cổng vừa đi vừa bàn chuyện, người trẻ tuổi hỏi:

- Lúc nãy em đâu thấy đại gia nói gì, cũng đâu ra lệnh cho mình đánh hấn đâu sao đại ca lại kêu em đánh khách quý của bà chủ ? Em sợ bà chủ sẽ không tha cho mình đâu.

- Cái thằng này ! Mày ngu như bò, nhát như thỏ ...sau này sao mà thay thế tao được ! Thứ nhất không bao giờ được nói chữ "đánh, giết" mà phải nói là "săn sóc" hoặc "đưa đi sửa sắc đẹp ...và đi thăm ông bà" mày hiểu chưa ? Thứ hai là mày ráng học cho nhớ để mai này thay thế vị trí của tao mà lên nắm đàn em ...

- Ủa, đại ca giải nghệ hả ?

- Không, tao sắp có phần sự quan trọng hơn. Chuyện đó nói sau. Bây giờ mày nghe đây ... đại gia là người học thức, lịch sự, quyền cao, danh trọng không bao giờ ông nói chuyện đánh đập hay chém giết, Lúc nãy đại gia phủi vai áo tao chính là ra dấu khiến bọn mình "đục nhẹ" để dẫn mặt thằng Việt kiều cho nó tởn về cái tội ngủ qua đêm tại nhà này lúc ông chồng đi vắng. Mày hiểu chưa ...đầu bò ?

- Ô ! Đại ca nói em mới biết chứ em đâu có ngu đâu !

- Còn nữa ... khi nào đại gia đưa hai tay sửa cổ áo cho mày tức là "quánh bỏ mẹ nó đi", rồi nếu ổng tát nhẹ lên má làm như nựng mày thì đó là dấu hiệu phải làm cho sạch, không được lộ tẩy, lòi thối với chính quyền.

- Làm sạch bằng cách nào đại ca nói rõ hơn được không ?

- Là ...là mày có lỗ tay "nựng" người ta nằm bất tỉnh, sống chết thế nào chưa biết thì phải móc túi nó lấy hết tiền rồi quẳng giấy tờ vung vãi ... làm cho giống như nó bị cướp đường chứ không phải bị đòn thù, có như vậy công an mới không mò ra ai là thủ phạm.

- Em hiểu rồi đại ca ! Em bảo đảm có nhiều kế làm gọn hơn nữa kia !

- Tao tin mày, mày là thằng đàn em sáng dạ và can đảm nhất của tao. đừng để tao giao việc cho thằng khác. Thôi nó ra rồi kìa tao đi trước.

Tên đàn anh leo lên chiếc xe taxi đang chờ Bobbi, hấn giục: "Ông chủ nói ở lại ăn cơm, chạy đi bác tài ! tôi trả tiền"

Bobbi ra tới cổng tên đàn em mở cửa xe mời lên:

- Bác tài taxi nghe vợ để đi cấp tốc, ông đi đâu thì tôi gọi xe khác còn nếu ra phố thì tôi mời ông lên xe.

- Anh là ai, tên gì ?

- Dạ Hòa-Em, tài xế lưu động cho các đại gia!

Bobbi vỗ vai làm thân:

- Ô, vậy thì cảm ơn nha ! Hòa-Em còn Hòa-Anh đâu?

Thằng thanh niên chỉ cười không đáp câu nói đùa của Bobbi.

Chiếc xe đưa Bobbi-Đôn về phố chợ Đà-Lạt, đang chạy trên đường cái bỗng rẽ vào một con đường đất bụi bặm, nhiều rễ cây trời trên mặt đất. Bobbi thốc máy lên tiếng:

- Này, anh lái xe đi đâu vậy, mình ra phố mà ?

Tài xế Hoà-Em trả lời :

- À, em ghé vào đây đưa cái túi này cho người quen, gần lắm !

Nhưng xe vào lối mòn chưa bao xa, tới một bãi trống giữa hai hàng thông, Hòa-Em đột ngột dừng xe lại, hắt mở cửa, tiến đến một gốc cây rồi vạch "vòi" ra tưới ... sau khi làm đúng thủ tục vậy vòi và rừng mình xá ông Địa xong, hắt quay trở lại mở cửa xe sau hỏi "Ông có mắc đái không ?" Bobbi chưa kịp trả lời thì hắt đã thoi một quả ngay bên mắt trái của Bobbi. Bị đánh bất ngờ Bobbi mất cả phản ứng lẫn phản xạ, đầu óc mụ đi để yên cho Hoà-Em nắm cổ áo lôi ra ngoài rồi thêm một thoi vào bụng và xô Bobbi té nằm xuống bãi cỏ. Bobbi-Đôn nằm ôm bụng, cú đấm vào mắt trái lúc này tê tê bây giờ bắt đầu đau nhức, Bobbi chớp chớp cho bớt mờ còn mắt còn lại vì đang nhòa lệ như xót thương thằng "anh em sinh đôi" mắt trái bị bầm đen kia, Tuy chỉ thấy mờ mờ qua làn nước mắt nhưng Bobbi cũng nhận ra một mũi giày đang đá vào phần bụng của mình, hắt vội lăn một vòng rồi quỳ gối đứng lên. Bobbi một tay ôm bụng, tay kia chìa ra một thể thủ và sửa lại bộ tấn, hắt hít một hơi dài nén xuống dần dần để đẩy lùi cơn đau và để trấn tĩnh tâm thần. Bobbi giờ đây sẵn sàng ứng chiến với môn nghề Aikido của thời niên thiếu mà đã nhiều năm chưa dùng đến. "À thì ra mày biết võ, hay lắm !" Hoà-Em vừa cởi áo vừa nói, Ông quánh người bao nhiêu bận, không thằng nào chống lại ...ông ngửa tay lăm ...để coi mày võ nghệ cỡ nào ? ". Bobbi không mở miệng vận hơi, đề khí như cố ép ô-xi mau tan vào máu để phục hồi tiềm lực.

Hòa-Em vất áo lên bụi cây rồi tung một đá Mikazuki Géri tạt ngang, Bobbi lùi lại tránh rồi định dùng thế omote hay ura xoay người tiến sát vào địch thủ để niêm đòn, phản đòn và ném vòng đối phương nhưng vì đã lâu không tập luyện Bobbi sợ chân tay mình không kịp nhanh trước khi Hoà-Em đá tiếp vòng hậu Tobi Ushiro hay chuyển thế đá chấn Fumi, Bobbi đành khựng lại và né tránh thêm vài thể đấm, đá nữa để tìm khuyết điểm mất trọng tâm của đối thủ mới hy vọng mình ra tay không thất bại.

Bobbi thoáng tiếc rằng mình chỉ tập môn Aikido tự vệ của Nhật mà không chịu luyện thêm những đòn sát thủ của Hapkido Đại-Hàn để giờ đây có thể dùng trong tình huống sống chết như thế này.

Hòa-Em đá hụt, đấm không khí mấy bận đâm ra chột dạ không biết nếu Bobbi ra đòn mình có đủ trình độ chống cự hay là phải đi tìm thầy băng bột hoặc nằm một xó cho "chó liền da, gà liền xương" mà ...cũng có thể mặc áo liệm thay võ phục xuống đợt quyền cùng quỷ yêu dưới âm phủ không chừng ... Hòa-Em vờ vịn với tay lấy cái áo trên bụi cây, nỏ móc gói thuốc lá ra rồi chìa thuốc về phía Bobbi:

- Thôi, có đánh ông cũng không chọi lại tôi đâu ! mời ông điếu thuốc coi như là lời xin lỗi đã ra tay quá nặng, mắt trái ông có thấy đường không ?"

Bobbi vẫn đứng tấn hỏi:

- Tôi có thù gì với anh mà anh đánh tôi, hay anh muốn cướp tiền?

- Tôi không phải dân cướp giết. Chuyện phức tạp lắm, tôi không được phép tiết lộ. Tôi biết ông là người hiền lành nhưng ... ông thông cảm cho tôi. Lẽ ra tôi đánh xong thì bỏ ông ở đây để ông tự lết ra đường mà quá giang xe về chợ nhưng giờ tôi đưa ông đi xức thuốc cho bớt đau, coi như ông bỏ qua giùm chuyện vừa rồi.

- Thôi tôi hiểu rồi ! anh đánh ghen phải không ? vậy thì anh đánh lầm rồi, tôi chẳng có gì với ai cả, tôi về Việt-Nam đây chỉ để thăm nhà và người quen thôi !

Hòa-Em làm bộ mặt thành khẩn ăn năn, sám hối:

- Dạ mời anh điếu thuốc, hút xong em chở anh đi lo thuốc men nếu anh mà bị mù hay có bề gì chắc em ân hận suốt đời ...!

- Ông đại gia ra lệnh cho chú đánh tôi phải không?

- Không, dạ không anh ạ ! Có người nhờ em làm chuyện này xong cho tiền chữa bệnh cho mẹ già.

- Mẹ chú bệnh tình ra sao ?

- Dạ thiếu thuốc men ...sắp chết ạ !

- Lát nữa tôi sẽ biểu chú em ít tiền lo cho bà cụ, bây giờ chú cho tôi về khách sạn lấy hành lý xong tôi nhờ chú đưa ra bến xe đi Nha Trang, được không?

Hòa-Em nhìn con mắt sắp mất tròng trắng vì bầm máu của Bobbi-Đôn, hắt cảm thấy một chút thương hại "mẹ nó! Việt kiều gì ... khờ quá, nói gì tin nấy, bị đánh còn móc tiền ra cho kẻ thù"

HòaEm nhủ thầm như thế.

Tam biệt hay là mãi mãi sẽ không còn đặt chân lên phố núi miền cao này. Giả từ Đà-Lat, giả từ các nàng thơ, giả từ những ước mộng không thành, giả từ chuyện tình một đêm với Hồ-Trầm và cuối cùng là giả biệt rừng thông đang lùi xa, lùi dần xa phía sau... Xe chở Bobbi-Đôn đã xuống hết đèo, tài xế lái dành đường làm Bobbi bao phen mắt cả hồn vía, để bớt cơn sợ và thâu ngắn đường còn xa, hẳn gọi chuyện với một cô bé ngồi bên trái đang đọc trang thơ trong một tờ báo:

- Cháu thích thơ lắm hử ?

Cô bé đặt tờ báo xuống đùi, trả lời:

- Dạ thích ạ !

- Cháu biết làm thơ không ?

- Dạ cháu từng trúng giải thi thơ đó chú ! Chú cũng làm thơ hả ?

- Ừ, chú cũng làm thơ và phổ nhạc.

- Ồ ! Vậy chú là thi sĩ kiêm nhạc sĩ...

Rồi cô bé chồm người nói với một ông lão ngồi sát bên phải Bobbi:

- Nội ơi! chú này cũng là thi sĩ đó nội !

Bobbi hỏi:

- Ủa vậy nội của cháu là thi sĩ à ?

Ông lão mỉm cười trả lời thay cho cháu gái:

- Vâng tôi là thi sĩ Bọ-Hung, còn anh ?

- Cháu tên Đôn, Vũ-Bình-Đôn.

- Bút hiệu anh là gì ?

- Dạ ...là tên thật ạ ! Bút hiệu cụ là Bọ-Hung thật à ?

- Chuyện như thế này ...

Cô bé cắt ngang ông nội :

- Thôi nội à ! nội cứ kể hoài chuyện đó, nghe mệt quá !

Rồi cô bé bịt tai, gục đầu xuống đọc báo. Ông lão cười hề hề một lát rồi tiếp:

- Chuyện như vậy ... vào một buổi sớm mai ... bình minh ló dạng báo hiệu một ngày mới tươi đẹp, có hai con cóc ngồi bên một cái ụ, đất không ra đất, cỏ không giống cỏ ... chàng cóc xuất khẩu thành thơ " hôm nay trời nắng không mưa...anh chưa có vợ em chưa có chồng". Nàng cóc liền đáp lại "thiếp đây là phận má hồng ... chàng chưa có dợ thì ... làm chồng thiếp nha !" ông lão dừng kể, cười hề hề rồi tiếp

- Nàng cóc mới đọc xong "Chàng chưa có dợ làm chồng thiếp nha" thì có một thi sĩ bọ hung chui từ cái ụ chui lên, thi sĩ bọ hung bung cánh, uốn ngực nghênh ngang ngâm: "Đất trời một cõi riêng ta ... tứ phương nhất bộ nghìn hoa đón chào " ngâm xong thi sĩ bọ hung kênh kiệu nhìn cóc nói " Chào hai cóc mới sớm tinh mơ mà đã ra thơ rồi " "anh biết hai cóc nói gì với bọ hung không ?" lão cười hề hề hỏi, bobbi lắc đầu ... chợt cô bé la to "Ở DƯỚI CỨT CHUI LÊN MÀ CŨNG BÀY ĐẤT THƠ VỚI THÂN ... con nói nội rồi gặp ai nội cũng kể chuyện này hoài... nội làm con tức điên luôn á !" BobbiĐôn muốn bật cười nhưng vội đưa tay lên kéo cái kính mát rồi ôm con mắt trái đang thốn đau.

Xe vào bến đậu Bobbi-Đôn xuống xe, chia tay cô bé và ông lão. Câu chuyện cóc và bọ hung xem như một kỷ niệm vui và làm cho Bobbi suy nghĩ lung lắm về cuộc hành trình thơ nhạc của đời mình.

Những ngày sau đó cho đến khi Bobbi-Đôn rời Nha-Trang về Sài-Gòn, Bobbi tuyệt vọng không tìm được tông tích của Hồ-Trầm mặc dù hẳn lên mạng gửi hàng chục cái điện thư, tin nhắn và lợi dọc theo bãi biển cả ngày cũng như đi khắp những tụ điểm ăn uống về đêm.

Bobbi-Đôn rời Việt-Nam bay về Mỹ vào một ngày mưa giông và giông bão cũng đang tàn phá, ngập lụt cõi lòng.

mười sáu

Anh Đôn quý mến,

Xin anh hãy bình tâm khi tôi dùng đường thư riêng này của Dương-Thủy-Triều gửi đến anh những lời chân thành nhất từ đáy lòng. Anh muốn nghĩ gì về tôi, Hồ-Trầm hay Dương-Thủy-Triều như thế nào thì tùy anh nhưng cả ba chỉ là một mà là một người rất quý trọng anh và suốt cuộc đời còn lại sẽ luôn cầu nguyện cho anh được hồng phúc, bình an gặp mọi điều như ý. Có lẽ anh đang thắc mắc vì sao có dòng thơ Hồ-Trầm và Dương-Thủy-Triều khác xa nhau lắm phải không? Tuy hai mà một đó anh Đôn ạ !

Coi như tôi nợ anh một món nợ mà đời sống này sẽ không bao giờ trả được. Anh hãy nhìn tấm hình trong thư, đó là hình tôi hơn bốn mươi năm về trước, mười tám tuổi, yêu lần đầu, tình đẹp thơ mộng và thương đau trong thời chiến. Anh thấy cô gái trong hình có đẹp không, tặng anh đây ! anh hãy giữ lấy làm kỷ niệm một đêm ân ái tuyệt vời với cô ta. Từ lúc tôi trầm mình tự tử mà không chết được thì tôi trôi đi theo năm tháng cùng tuổi tác nhưng cô gái mười tám trong tôi vẫn trẻ mãi không già, vẫn chế ngự thể xác tôi, vẫn bắt tôi phải ra hồ, phải chờ đợi, phải nhớ nhung khôn nguôi người sĩ quan của mối tình đầu, không được quên, không có quyền ép mình quên đi. Thậm chí nàng cứ xúi tôi nhảy xuống hồ trầm mình thêm lần nữa để đoàn tụ với người xưa.

Anh Đôn ! Kể từ cái hôm anh ôm tôi dưới hồ và cùng tôi ... xin lỗi anh, đúng ra là cùng người con gái đầy nhựa sống trong hình...và ân ái tuyệt vời trên căn gác nhỏ, ngây ngất, mặn nồng lắm phải không anh?... là sau đó tôi không còn thấy bi thương, sầu khổ nữa. Người con gái mười tám kia cũng là khỏi hồn tôi, trả lại tôi một đời sống bình an của tuổi về già và nhất là để yên cho tôi yêu trọn tình yêu cùng Thiên Chúa, cùng những mệnh đời bất hạnh mồ côi.

Anh Đôn quý mến ! Chắc anh đã hiểu rồi ! vì sao, sau cái hôm đó anh không còn gặp lại tôi nữa. Mong anh giữ mãi kỷ niệm đẹp bên hồ, căn nhà gỗ cùng tấm hình đứa con gái mười tám tuổi dại khờ này ...

và tha thứ cho tôi anh nhé ! Chúc anh an vui !

Nguyện xin Thiên Chúa gìn giữ anh ! Hồ-Trầm Dương-Thủy-Triều

Bobbi-Đôn đọc thư xong, bàng hoàng trong giây lát rồi nhắm mắt ôn lại những cử chỉ cùng cảm xúc của Dương-Thủy-Triều lúc dưới hồ và khi nằm bên nhau suốt đêm trong căn nhà gỗ. Mặt Bobbi

Đôn thay đổi trạng thái không ngừng cho đến khi hần mở bừng mắt ra, hai tay nắn vào nhau một lúc rồi mới mở máy vi tính, Bobbi vào diễn đàn thơ văn, mở trang của Dương-Thủy-Triều ra xem ... Trang thơ trống trơn.

Bobbi-Đôn vội mở luôn trang của Hồ-Trầm ...

Không còn một chữ mà chỉ có hình một cô gái trẻ đẹp sắc xảo, miệng cắn nhánh hoa hồng.

Bobbi-Đôn từ Việt-Nam về lại San-Diego đã ba hôm. Ngày xuống phi trường có đủ mặt Ai-Cơ, Thúy-Liễu, Cu-Giọt ra đón, chỉ Toni-Vân là không có mặt, Mọi người đãi Bobbi một chiều mừng "anh trở về nguyên vẹn hình hài" tại Anthony's Fish Grotto ngoài bến tàu. Bobbi-Đôn cảm động lắm, lòng dạt lòng là sẽ làm một cái gì đó cho từng người để đền bù chuyện quên mua quà tặng trong chuyến du hành về Việt Nam.

Việc đầu tiên là đưa Ai-Cơ ra Seaport Village để bù lại những ngày nàng thêm cà-phê và không khí biển.

Thành phố San Diego đang vào mùa hoa nở. Khắp nơi từ vườn nhà tư gia, cho đến những cánh đồng hoang đều có hoa nở thắm tươi, muôn màu, muôn sắc. Bobbi-Đôn và Ai-Cơ rời đồng hoa Flower Field, cho xe hướng về Seaport Village. Hai bên xa lộ vàng đỏ xen tím tím dẹt cho đời thêm nét nên thơ, thi vị. Đến nơi, hai người chọn một chỗ ngồi ngoài trời, sát bên lối đi lát gạch đỏ nằm dọc theo bờ biển. Trời xanh lơ, biển trong êm và ngoài trùng khơi có những chòm mây đang biến hình. Hai người ngồi yên lặng khá lâu, Bobbi-Đôn thả hồn về thơ ấu với một con mắt còn lại, Bobbi tìm những con thú đang ẩn mình trong đám mây trong khi Ai-Cơ say sưa nhìn những con chim đất liền đang dành ăn với mấy chị hải âu. Mây đang biến dạng bỗng đâu thành hình con ngựa gỗ làm Bobbi-Đôn chạnh lòng xót xa nhớ vợ. Bobbi-Đôn hồi tưởng lại ngày đầu tiên gặp Lành ... Thuở ấy, Bobbi-Đôn vào một xóm nhỏ tìm nhà người bạn đang cùng theo năm thứ ba đại học, khi Bobbi-Đôn bước ngang một hàng giậu có bìm bịp leo, hắn nhìn vào trong sân chợt thấy một thiếu nữ tóc dài, da trắng mịn màng đang ngồi nhún tới, nhún lui trên yên con ngựa gỗ bé tí của trẻ em. Bobbi-Đôn vịn hàng rào giậu đứng nhìn, nàng nhìn lên, bốn con mắt giao nhau, nàng then thùng bỏ chạy vào trong còn Bobbi-Đôn cố gắng ghi đậm ánh mắt người con gái vào tâm khảm ... "đôi mắt em lộng lẫy ... nhìn tui mà chẳng nói, em là gái nhong nhong ngựa, tui là trai đứng bên rào...tình đôi ta với vợ, chắc có nợ nần nhau ..." Hai năm sau Lành đón xe hoa chở Bobbi-Đôn về ở rể, nàng cỡi con ngựa gỗ đi vì đã có ngựa mới để nhong nhong...

Bobbi-Đôn ngược nhìn lên cao, tơ trời mong manh, chạnh lòng nhớ vợ khôn tả, chẳng biết Lành giờ này đang ở đâu, đang làm gì và có nhớ tới mình không ?

Như có thần giao cách cảm, như một thông điệp đến trước chạm vào vô thức báo hiệu những gì sẽ xảy ra ... một người đàn bà sang trọng vừa đi ngang qua chỗ hai người ngồi. Nàng đội chiếc nón trắng rộng vành, mặc áo trong màu trắng, áo khoát ngoài trắng mỏng không cài khuy để bay trong gió, nàng mặc chiếc đầm trắng, đi giày trắng tay ôm một con chó trắng bé tí loại Miniature Poodles. "không lẽ là Lành ? không, không thể nào... vợ mình không ăn mặc xa hoa, ngọc trai đeo đầy người và sang trọng, quý phái như người phụ nữ kia được! Không thể nào..." Bobbi-Đôn hoang mang. "Ai-Cơ ngồi đây nhé ! Tôi đi đây một lát sẽ quay lại ngay !" Bobbi nói với Ai-Cơ xong hắn đứng lên, vòng ra cửa chính và nhanh chân rượt theo người đàn bà ôm con chó kiểng. Khi Bobbi-Đôn bắt kịp thì nàng đã bước vào cửa cổng dành riêng cho tư nhân xuống du thuyền. Bobbi-Đôn gọi với "Lành ! Lành em...lành ơi ! " Người đàn bà quý phái đứng khựng lại vài giây nhưng không quay mặt lại và rồi nàng tiếp tục bước xuống du thuyền. Bobbi-Đôn đứng ngoài cổng sắt nhìn nàng đi qua một dãy thuyền bè cho tới khi nàng ôm hôn một người đàn ông và cả hai biến mất bên trong chiếc du thuyền lớn đang neo bến. Bobbi-Đôn lê những bước chân nặng nề trở về quán ăn "ngày mai em đi biển nhớ tên em...cũng không dám ... gọi về..." thế là hết ! Chỉ còn "nghe trời gió lộng mà thương..."

Buổi chiều, ánh hoàng hôn buông xuống rọi buồn cảnh vật và nhuộm sẫm ngập cả lòng Bobbi-Đôn. Thành phố lên đèn ngao ngán cho những ngày đau thương mất vợ sắp tới. Bobbi-Đôn choàng áo ấm thêm cho Ai-Cơ, đưa nàng ra về, hắn vòng tay qua lưng nàng không phải để che chở, dìu nàng bước đi mà để cho nổi cô đơn, tủi hờn vì mất vợ có nơi được vỗ về, an ủi.

Về tới nhà Bobbi-Đôn không tài nào ngủ được, hình ảnh Lành bước xuống du thuyền lúc ban chiều như một khúc phim quay chậm rồi quay ngược, chiếu đi, chiếu lại nhiều lần... Bobbi trần trọc, lăn qua, lăn lại, hết nằm sấp rồi nằm ngửa, trời tháng tư không nóng mà Bobbi cảm thấy hâm hấp trong người hắn leo xuống giường lấy cái chăn quấn thân thể trần truồng của mình rồi ra phòng khách mở lạnh máy điều hòa không khí.

Cái thermostat điều chỉnh nóng, lạnh ở ngay trên tường nơi thằng Cu-Giọt đang nằm ngủ. Bobbi rón rén với tay điều chỉnh xong mới thấy thằng nhỏ trộm kín mền, ngực bắt động như xác chết. Bobbi kéo chăn ra định xem nó có sao không thì hoảng hồn vì chỉ thấy cái gối ôm dài thoòng của ThúyLiễu và một nùi khăn quấn lại giả làm đầu người, "Chà ! thằng này bây giờ bày đặt đi đêm" Bobbi nhủ thầm "đi đâu vậy cà ? Sòng bài, nhậu nhẹt hay ..." Bobbi liền qua phòng Thúy-Liễu hỏi xem CuGiọt đi đâu. Cửa phòng Thúy-Liễu quên khóa, để hở, Bobbi gõ ba tiếng rồi ba tiếng nữa không nghe trả lời hắn đẩy cửa mở toang, đèn dưới bếp lùa vào...vừa kịp nhìn

thấy Thúy-Liễu đang nằm úp mặt, cái khăn lông chỉ dài đủ để che lưng nhưng không che được cái mông nàng sẵn lại như đang nín thở, nhin hơi. Bobbi khép cửa đi xuống bếp, hẩn ực hết một chai heineken cho trôi đi thắc mắc vì sao Thúy-Liễu nằm sấp mà có mười ngón chân lại chĩa thẳng lên trời ...

Chuyện Cu-Giọt làm hình nộm giả ngủ say và Thúy-Liễu ngủ không mặc đồ thay nhau nhảy lò cò trong tâm trí Bobbi-Đôn khiến hẩn quên đi khúc phim chiếu chậm có vợ mình ôm hôn ông chủ chiếc du thuyền và cuối cùng ...bobby lại mơ thấy mình trần truồng chạy dưới cánh đồng hoang đầy cỏ dại.

Sáng hôm sau nhà cửa quạnh hiu.

Phòng Thúy-Liễu không còn một cái khăn, cái áo. Phòng khách không còn bức bình phong che gianh sơn Cu-Giọt. Trong bếp sạch sẽ, gọn gàng và trên bàn có một bình hoa tươi còn đọng những giọt sương mai.

Bobbi-Đôn mang quần áo đi giặt rồi cạo râu, cắt móng tay, móng chân xong mới tắm gội sạch sẽ. Trong lúc làm vệ sinh, đầu óc Bobbi trống trơn, hẩn dường như sống lại những sinh hoạt cuối tuần của một thời đi làm hãng cơ khí máy bay. Bobbi ngồi vào bàn viết cần bút nhìn những sợi nắng tơ vàng ngoài hiên, nhìn những bông hoa đầu mùa nở thắm tươi bên hè, lòng chợt thấy an nhiên, bình thản không còn nghĩ đến ai, nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra. Bobbi ký xong đồng ngân phiếu trả tiền bills điện, phone, thuê nhà và một tấm check một trăm đô mừng cô bé Tống-Mỹ-Linh thành hôn với một chú rể có nước da đen màu Nam-Mỹ. Bobbi sắp để hồn rơi về ngực, về, mông, đùi của cô bé này thì bắt gặp một phong thư có tiền mặt của Thúy-Liễu và Cu-Giọt góp tiền nhà, cộng với một lá thư có vài dòng viết vội "Anh Bob ở lại mạnh giỏi, chúng em dọn đi xa, mãi mãi nhớ đến anh và không bao giờ quên ơn anh." Mắt Bobbi-Đôn chớp chớp, một thứ tình cảm tràn về ấm cả con tim, Bobbi lẩm bầm "bye Liễu! bye George ! Farewell các em !"

Ở tiệm cắt tóc về tới nhà Bobbi lên thăm Ai-Cơ và đề nghị được đưa nàng đi bệnh viện Alvarado khám bệnh. Sau khi thử máu và tiêm thuốc như thường lệ Ai-Cơ muốn được đi dạo trên biển cát. Hai người lái xe ra một bãi biển sạch sẽ dưới chân đồi trường đại học UCSD. Họ đi lặng lẽ bên nhau một quãng khá xa, Ai-Cơ nép nhẹ vào người Bobbi nói:

- Anh Đôn, anh hát cho nghe một bài đi !

- Ai-Cơ thích bài gì ?

- Bài nào cũng được.

Bobbi-Đôn cất giọng êm như lời nói bình thường:

Dấu giày in trên cát
Con sóng nào đã cuốn trôi đi ...
Đôi nhân tình đi trên cát
Mắt ngược nhìn tiếp nối cơn mê Nhưng e một ngày quên đi lời thề Quên đi lời thề
Cũng nói chia ly ...
Vết tình yêu, vết tình yêu
Còn đâu nữa...
Dấu giày in trên cát
Con sóng nào đã cuốn trôi đi

Hai người đi ngược nhìn lại dấu chân mình, chỗ vẫn còn chỗ đã bị sóng xóa đi.

- Bài hát buồn buồn há anh Đôn ! Sao anh không hát bài anh sáng tác ?

Bobbi dậm chân lên bọt biển không đáp. Ai-Cơ đi một quãng đứng lại chờ Bobbi bắt kịp mình, nàng đề nghị:

- Mình qua ngắm hoàng hôn bên Sunset Cliffs, anh Đôn nhé !

Xe vừa đến nơi thì mặt trời đỏ rực cũng vừa chạm xuống chân trời. Biển êm êm, gió nhẹ. Ai-Cơ cất tiếng ngâm:

"Sao lúc bình minh không từ già
mà để hoàng hôn mới chia xa
để ánh đỏ hồng in đầy mắt
làm buồn vơi vợi cõi lòng ta ...

Còn chút bên nhau chỉ gục đầu
khi dần xa khuất mới nhìn nhau
dưới chiều khăn vẩy bay trong gió
kẻ ở người đi vạn nỗi sầu
Về đâu những hình xưa bóng cũ
biệt ly sầu động đến nghìn thu
hoàng hôn còn đọng trong đáy mắt
cùng những khăn bay siết chặt lòng

Bobbi choàng tay ôm Ai-Cơ vào lòng, hoàng hôn chỉ còn lại một khe
nắng vừa lóe lên giữa đôi môi rồi mất dạng.

Trăng thượng tuần chiếu mờ ảo cảnh vật chung quanh đồi Thánh Giá. Nơi đây từng có việc
kiện tưng tít ngưỡng qua nhiều năm để giữ hoặc hạ xuống Thánh hiệu của đấng Cứu-Thế. Sự
tránh chấp chưa biết ngã ngửa ra sao nhưng cây Thánh Giá vẫn đứng lặng buồn nhìn ra trùng
khởi của bờ biển La jolla và đợi đến đêm nay, như làm phép cho một mối tình muộn màng của
hai cái bóng đang nép vào nhau ... "Anh Đôn !" Ai-Cơ ngồi nghiêng cả người, cả tình cảm nồng
nàn tựa vào vai Bobbi-Đôn lên tiếng:

- Anh Đôn ! sao anh lên mạng xóa hết sáng tác và nhạc phổ thơ vậy ?

Bobbi-Đôn rút tay ra rồi vòng qua lưng Ai-Cơ xiết nhẹ trả lời:

- Anh đóng thuyền nhạc chở thơ đi, giờ đã trở về buồm nát tả tôi...Con thuyền ấy không còn
chịu nổi một con sóng nhỏ...sẽ neo bến đến mục nát mà thôi !

- Em buồn ngủ quá anh Đôn ơi !

- Để anh đưa em về Ai-Cơ nhé !

- Đừng anh! hãy để em nằm đây, ngủ trong lòng anh.

Bobbi-Đôn cất giọng thì thầm bên tai Ai-Cơ:

Ru mãi ngàn năm ...

Ru mãi ngàn năm ...

Vào trời lãng quên

tóc em như trời xưa đã qua đi ngàn năm ...

Tiếng còi xe cứu thương vang não nùng, cố leo nhanh lên đồi thánh giá yên tĩnh, ánh đèn xe
quay tròn quét những tia sáng xanh, đỏ bi ai, dổi hờn lên cảnh cây, vách đá. Bobbi-Đôn ngồi
gục đầu ôm Ai-Cơ đang nằm nghiêng úp mặt vào lòng hắn, những giọt nước mắt hiếm hoi của
người đàn ông cô đơn rơi xuống cái xác bất động và lạnh cứng tự bao giờ của Ai-Cơ, nàng sẽ
chẳng bao giờ còn thấy những ngày có "mưa bụi đường chiều" và con thuyền buồm rách tả tơi
của người đàn ông cuối cùng vừa môi chạm hoàng hôn, vừa nói tiếng yêu thương .

Tượng Thập-Tự-Giá quay nhìn về biển cả mê mông, giấu thêm một nỗi niềm thương cảm
vừa chứng kiến. Xe chở xác thăm lặng xuống đồi. Bobbi-Đôn lồm lỏi bước vào bóng đêm mù
lối...chợt thấy đời mình nhiều ngổ hệp thương đau.

Hết